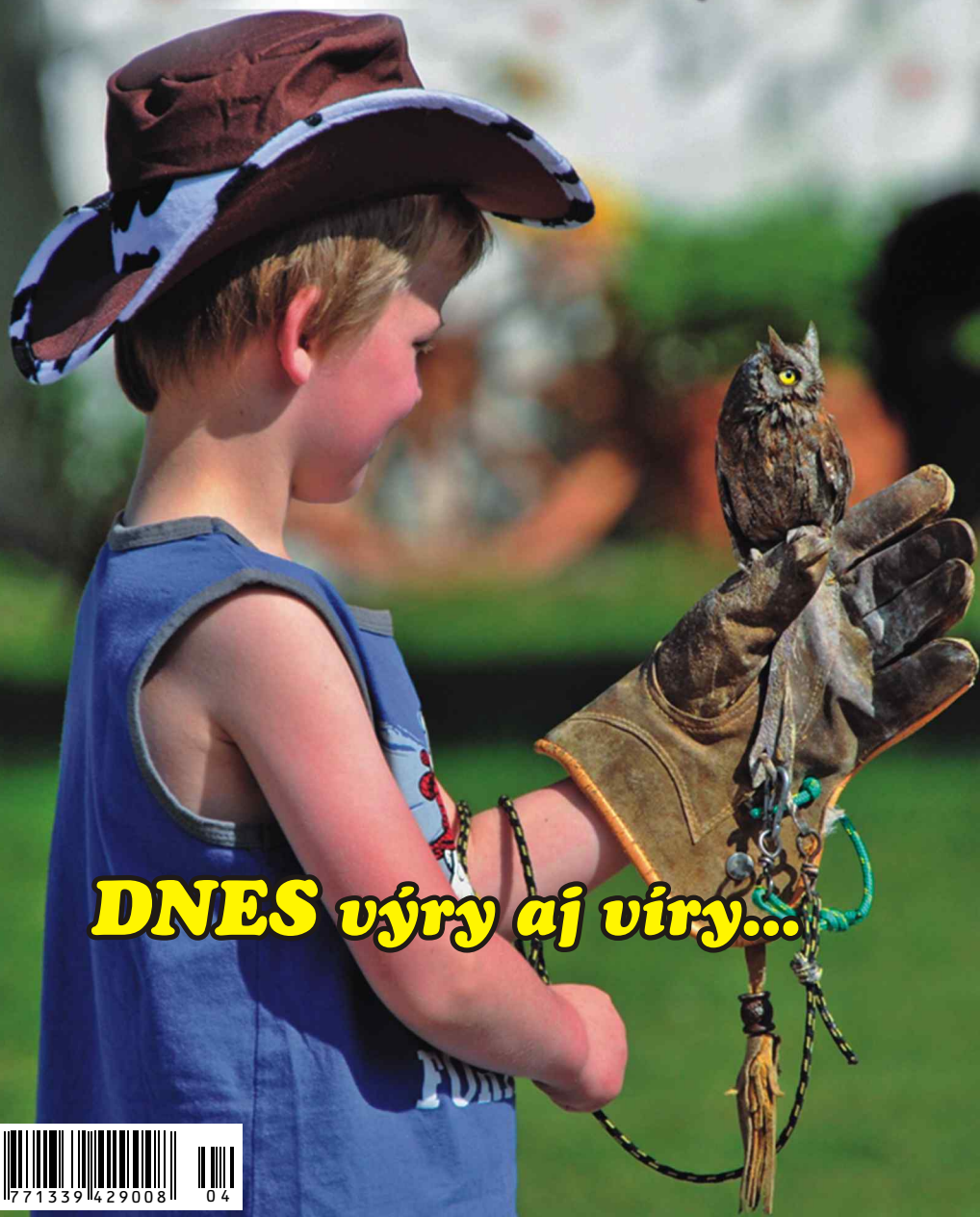

LEOPOLDON

4/2016

DNES výry aj víry...

9 771339 429008

04

Hody:

tradičné aj inovované

Aj takto by sa dali stručne charakterizovať tohtoročné leopoldovské hody. Slávnostné trojdnie otvorila podvečer v piatok 29. júla svätá omša v Kostole sv. Ignáca, patróna farského kostola, sviatok ktorého si naši predkovia pripomínali práve hodmi. Už v piatok prilákal na podvečerné a skoré nočné námestie veľa obyvateľov mesta i regiónu koncert country kapely Váh River Band, ktorý pripravili reštaurácia Nový Pranier spolu s mestom. Piatkový podvečer spestrili aj futbalový zápas medzi starými pánmi Červeníka a Leopoldova na štadióne MTK a hasičská hodová zábava v Spolkovej záhrade.

Sobota už bola typická hodová a okrem atrakcií ju sprevádzali kultúrne, spoločenské a športové podujatia. Tenisové kurty doobeda prilákali záujemcov o Hodový tenisový turnaj a popoludní primátorka mesta otvorila v priestoroch školskej jedálne (keďže prízemie v základnej škole sa rekonštruje) ojedinelú výstavu, ktorá v sebe snúbila krásu bábik a kvetov.

Nápad prezentovať bábiky vznikol v predstave a realizačnej gescii Ingrid Vidovej a mal byť pre starších poohliadnutím sa za svojím detstvom, časom bezstarostnosti a možno i tajného spojenectva s obľúbenou hračkou, pre deti zasa inšpiráciou a pre všetkých ukážkou predstavivosti a šikovnosti, pretože o oblečenia alebo doplnky mnohých z nich sa v dievčenskom i staršom veku neraz postarali práve ich majiteľky. Iné boli zasa doslova výstavné exponáty, ktoré sa zvykli podarovať na pamiatku. Aj materiál, z ktorých boli vyrobené, sa rôznili – nechýbali ani tie porcelánové. Spomedzi neuveriteľných tristo bábik na výstavu zapožičali veľa exponátov pani Terézia Kalická (vrátane príjemnej tematizujúcej plagátovej výzdoby), zo Šulekova zapožičali viacero svojich bábik Oľga Kleštincová a Branislava Chlapečková, ale aj mnohé Leopoldovčanky naprieč všetkými generáciami. Igor Krajčovič z Červeníka zasa pripravil na toto podujatie veľký obraz, ktorý bol akousi výtvarnou pozvánkou do sveta fantázie. Chýr o originálnej výstave sa doniesol ďaleko, ba prví návštevníci prišli do Leopoldova z Trenčína len kvôli tejto príležitosti. Návštevníci mohli aj hlasovať za najkrajšiu bábiku – pre zaujímavosť: najviac sympatií získala štýlová bábika reprezentujúca modrého indiána.

Súbežne s touto výstavou primátorka mesta Terézia Kavuliaková o 14. hodine otvorila aj tradičnú výstavu kvetov, ktorým opäť dominovali gladioly. Pripravil ju Daniel Jurík s ďalšími vystavovateľmi a prišiel si ju pozrieť aj zakladateľ dlhoročnej tradície výstavy gladiolov

Vincent Jurík. Výstavné zátžšie v prípade záujmu hostí dotváralo premietanie dokumentu Leopoldovská pevnosť. V ostatný čas návštevníkov sprevádzala príjemná klavírna hudba. Podakovať sa treba aj dobrovoľníčkam, obyvateľkám mesta, ktoré dohliadali na výstavy a prípadne sprevádzali hostí, a členom neformálneho združenia Zdravší Leopoldov.

O 15. hodine už na námestí deti vyzeral šašo Fifo, ktorý mal pre ne pripravené interaktívne divadielko. A tie deti, čo prišli, sa s ním a jeho pomocníčkou mohli zapojiť do spoločnej zábavy. Popritom si mohli na námestí nechať na tvár namaľovať podoby zvieratiek, prípadne sa oddať fantázii tvárovej vizážistky. O 16. hodine sa na námestí predstavila dvojhodinovým vystúpením mladá piešťansko-myjavská kapela Coverage a po nej od 19. hodiny až do polnoci hrala skupina NaEX. V Spolkovej záhrade zasa do tanca pozývali futbalisti. Program hodového víkendu dotváral predaj výrobkov tradičných remeselníkov a typické púťové atrakcie, na ktorých sa vyšantili najmenší i tí starší.

Najmä hodová nedela patrila oslave sviatku patróna kostola i farnosti, ktorá sa v podobe svätej omše uskutočnila na slávnostne vyzdobenom pódiu na námestí. Na ňu popoludní nadviazal príhovor jezuitského kňaza. Veď boli to práve príslušníci tejto rehole, ktorí farnosť duchovne viedli od jej počiatku a ktorej zakladateľovi je aj zasvätený farský kostol. Popoludní najmä staršie generácie na námestí potešila hodinovým vystúpením domáca kapela Mestečanka a po nej dvojhodinovým pás-

mom hudby a slova dychová hudba Verešvaranka a ľudový rozprávač Franta Uher. Na veselú nótu na javisku pokračovalo divadlo pre dospelých s názvom Reparát z povinného čítania. Predstavenie bolo postavené na komickom, pritom nenásilnom sprítomnení textov, ktoré poznajú azda všetky generácie. O 17. hodine na štadióne odohrali futbalový zápas naši dorastenci proti Zelenču. Počasie sa napokon s hodovým Leopoldovom rozlúčilo silnými večernými búrkami, ktoré akoby predznamenal nový, hoci prázdninový, pre mnohých však pracovný týždeň.

jh, foto: Ingrid Vidová

Na Prechodné už po novej ceste

Opravy sa dočká aj cesta okolo cintorína

Dnes si na to už síce nikto nepamätá, no staršie mapy spoľahlivo dokumentujú, že asi do 80. rokov 19. storočia používali naši predkovia ako hlavnú komunikáciu slúžiacu na spojenie s cestou vedúcou do Hlohovca cestu, ktorá smeruje na Prechodné. Z námestia viedla po dnešnej Rázusovej ulici a preto bol vchod do mestského, predtým notárskeho úradu pôvodne z dvora, a preto je kríž na starom cintoríne obrátený k Rázusovej ulici, a potom oblúkom okolo pevnosti. Priamo pri dnešnom Prechodnom sa po jej ľavej aj pravej strane rozprestierali dva cintoríny vojakov z pevnosti. Za nimi sa cesta spájala s cestou vedúcou z pevnosti a pokračovala ďalej ako dnešná Šulekovská cesta. Na vojenskej mape z roku 1884, na ktorej je zakreslená už aj železničná stanica, ešte stále dnešná hlavná cesta z Leopoldova pôsobí len ako nevýrazná poľná cesta, ktorú naši predkovia používali asi len vtedy, keď potrebovali od Leopoldova ísť „doprava“ – teda do Trakovíc alebo Trnavy.

Cestu napriek jej nie dobrému stavu používali ľudia aj naďalej a v posledných desaťročiach, keď sa výrazne zhustila premávka po štátnej ceste, ju používa takmer každý, kto sa chce na bicykli bezpečne dostať do Hlohovca. Nehovoriac o korčuliaroch no a o samotných obyvateľoch Prechodného, keďže poslednou investíciou do tejto časti mesta bolo vybudovanie manuálne ovládaného verejného osvetlenia popri ceste z Leopoldova. Roky zanedbávaná cesta s výmofmi získala v júli nový povrch a obyvatelia bezpečnejšiu komunikáciu.

Zastupiteľstvo vyberalo medzi tromi alternatívami opravy a priklonilo sa k drahšiemu, no kvalitnejšiemu a trvácnejšiemu riešeniu. Jamy a výmole na sedemsto metrov dlhej ceste sa vyzametal, vyplnil kamenivom, jestvujúci povrch napenetrovali a napokon sa prekryl dvomi vrstvami asfaltu po celej dĺžke. Takisto sa upravila šírka cesty na celej jej trati na tri metre. Prejazdná je aj pre osobné automobily a zákaz vjazdu pre nákladné autá signalizuje dopravné značenie. Celková rekonštrukcia cesty stála mestskú kasu 26 tisíc eur a práce realizovala firma Strabag, spol. s r. o.

Hoci by bolo ideálne, keby sa takto podarilo opraviť aj cestu na Šulekovskej ceste, tu je však situácia komplikovaná, pretože cestu používajú predovšetkým ťažké nákladné automobily smerujúce do väznice, priľahlých firiem a poľnohospodárskej prevádzky. Jedinou možno víziou by bolo napríklad zlúčenie finančných prostriedkov – teda na rekonštrukciu cesty by prispeli okrem mesta aj tieto organizácie. Primátorka v tejto súvislosti už urobila prvé kroky, no skúsenosti predchádzajúcich primátorov ukazujú, že spoločný záujem všet-

kých zainteresovaných na oprave rozbitej komunikácie na Šulekovskej ceste sa tak skoro asi nenájde.

Vedenie mesta plánuje v tomto roku opraviť aj vážnejšie výtlky v meste, vybudovať vsakovacie jamy na kritických miestach a uvažuje sa aj o opravách takisto veľmi používanej a na viacerých miestach rozbitej cesty okolo cintorína. Zatiaľ sú pripravené tri návrhy a či sa jeden z nich zrealizuje, rozhodnú poslanci zastupiteľstva pri príprave budúročného rozpočtu mesta.

J. Hladký, foto: autor

Ako sa stali z leopoldovských detí farmári

Ešte v júni pre časť leopoldovských škôlkarov zorganizovali členovia Zámockého jazdeckého klubu v Hlohovci v priestoroch PVOD Madunice, kde majú umiestnené tajne a ďalšie priestory, Farmársky deň. Deti naň prišli so svojimi rodičmi, ale aj starými rodičmi a príjemné počasie sľubovalo popoludnie plné zážitkov. Cieľom Farmárskeho dňa, na ktorý sa prišla pozrieť aj primátorka Terézia Kavuliaková, bolo osláviť Deň detí a pomaly sa aj rozlúčiť so školským rokom. Program si vzali pod palec pani učiteľka Jana Potocká s manželom Vojtechom – synom Richardom, aktívnym jazdcom rodinného jazdeckého klubu i fotografom. Deti čakalo malé kráľovstvo hravosti, v ktorom mali možnosť nielen zotrvať v hrách, ale čomusi novému sa aj podučiť. Tak to bolo napríklad pri prezentácii našich lietajúcich dravcov – skúsený chovateľ im predviedol azda všetky od tých najmenších po najväčšie, ukázal im spôsoby, ako lovia svoju korisť, ba pri niektorých mu asistovali aj nebojácni škôlkari. Potom sa deti upravili na malých farmárov a za sprievodu známej piesne Vidiečan v náznakoch ukázali svojim rodičom, čo všetko musí taký farmár viesť urobiť, aby sa mohol tešiť z úrody – kosenie, hrabanie a zametanie nevynímajúc.

Hostitelia ich potom previedli skanzenom, v ktorom sa deti i tí starší kochali na staručkých zrekonštruovaných poľnohospodárskych strojoch. „Je to také múzeum v prírode. Deti sa môžu dotknúť rôznych pomôcok a strojov, ktoré už nemajú kde vidieť. My starší spomínáme, ako sa kedysi ťažko robilo s pôdou. Ale aj tak sa žilo družnejšie a veselšie ako dnes,“ hovorí jedna z babičiek. Na rad prišla exkurzia po tajni, ktorá bola skutočným zážitkom, pretože deti mohli podísť k majestátnym koníkom v otvorených boxoch a nakrmiť ich mrkvou či

jablčkami, za čo sa im koníky odvdáčili zapózovaním na fotografii. Pán Potocký potom deti previedol bylinkovou záhradou. Veď napokon v minulosti si ľudia bežné choroby liečili práve nimi a postupne akoby sme na ne zabudli. Porozprával im, ako ich spoznajú, na čo slúžia, i to, ako ich pestovať.

Zvedavci si pozreli aj výstavu fotografií Richarda Potockého. Ako jazdca a chovateľa ho mnohé roky inšpiruje nielen ušľachtilosť koní, ale aj bežné okamihy zo života s nimi a takisto príležitostná fotografia. Súčasťou malého múzea sú aj originálne umelecké diela Vojtecha Potockého, ktoré dokumentujú, ako pri troche fantázie a zručnosti môžu človeka ďalej tešiť veci, ktoré už doslúžili svojmu poslaniu. Pred časom vznikli pod jeho rukami väčšinou ako súčasť príprav indiánskeho leta pre deti – napr. indiánske slnko vytvorené zo suda bez okov, indiánsky totem z trámu povaly starej fary alebo čas presne ukazujúce slnečné hodiny zhotovené z veľkej súčiastky poľnohospodárskeho stroja. Deti ukázali svoju šikovnosť vo viacerých hrách, ktoré už viedla pani učiteľka Jana Potocká a Farmársky deň sa postupne prehupol do odpočinkovej fázy. Deti si opiekli špekáčiky a tešili sa zo sobotného popoludnia stráveného v lone prírody a v spoločnosti príjemných ľudí.

jh, foto: Richard Potocký a autor

Rekonštrukcia budovy MTK takmer v polčase

Nanajvýš do decembra by mali trvať rekonštrukčné práce na budove MTK Leopoldov, ktorá sa už vyše 40 rokov používa ako jej klubová, sociálna aj administratívna budova. Podstatou rekonštrukcie je vnútro budovy a situovanie miestností, ktoré nevyhovovali potrebám klubu – najmä sociálne zariadenia, šatne a podobne. Futbalistov na obdobie, kým sa rekonštrukcia neskončí, ústretovo prichýlili stolní tenisti.

Budova bola realizátorovi rekonštrukcie, prešovskej spoločnosti DAG Slovakia, odovzdaná na začiatku júna a práce sú momentálne takmer v polovici. Z pohľadu zvonka dnes už vidno osadené plastové okná, ktoré vylepšia aj energetickú náročnosť budovy. Zvnútra došlo k dispozičnému preriešeniu jednotlivých miestností tak, aby spĺňali požiadavky na primeraný komfort domácich hráčov i hostí a aby budova lepšie plnila aj svoje ostatné funkcie. Na prízemí tak bude trojo WC (konečne sa rozdelia aj dámske a pánske WC) a po štvoro šatní a sprch – zvlášť pre dospelých a žiakov. Na poschodí bude situovaných dvojito WC (a jedno

pre rozhodcu), dvojso šatní, bude tu aj zasadačka a administratívna miestnosť. Zároveň tak dodávateľ uskutočnil aj rekonštrukciu všetkých rozvodov. Súčasťou projektu aj doriešenie dažďovej kanalizácie, aby nedochádzalo k vlnnutiu budovy. Cieľom rekonštrukcie je zároveň uchovať pôvodný výzor budovy, preto v exteriéri k zásadným zmenám nedôjde. Akurát na balkóne nebude obnovené stanovište komentátora alebo zvukového technika a vstup na balkón bude zakrytý markízou, resp. strieškou. Súčasťou projektu je aj nové zastrešenie, na ktoré sa v súčasnosti vyrábajú nové nosníky. Budova bude napokon zateplená a dostane novú fasádu. Prístup k budove bezprostredne pri nej zabezpečí na mieste starého chodníka z popraskaného asfaltu nový chodník z dlažby. Práce v hodnote 314 tisíc eur by mal dodávateľ dohotoviť do decembra. Ku koncu roka by sa tak futbalisti už mali tešiť z vynovenej budovy MTK. Azda aj jej priestory prispejú k dobrej reprezentácii leopoldovského futbalu, prilákajú viac hráčov na trávniky a v konečnom dôsledku zasa viac fanúšikov na štadión.

(jh, foto: autor)

Do mosta na Trolaskoch prší aj naďalej

Hoci po historickom moste na Trolaskoch sme sa mali už cez hody slobodne pohybovať, podnes je pre verejnosť uzavretý. Realizátori opravy totiž pri nanášaní fasády zistili, že na klenbách mosta dochádza k priesakom vody. V tejto chvíli sa nedá s istotou povedať, prečo do mosta zateká a či chyba vznikla počas prípravy projektovej dokumentácie alebo počas realizácie prác. Isté je, že bude treba urobiť také úkony, aby bol most zreštaurovaný kvalitne a aby boli uskutočnené všetky práce podľa projektovej dokumentácie. Tie sa pravdepodobne nezaobídu napríklad bez spätého rozobratia uloženej dlažby. Po zistení, že voda presakuje cez všetky klenby, sa práce na reštaurovaní mosta pozastavili.

Zistiť príčinu aktuálneho zatekania a vyriešiť situáciu budú musieť projektant spolu s realizátorom. „Urobili sme všetko pre to, aby sme most zreštaurovali kvalitne a aby mohol ďalej plniť svoje funkcie bez toho, aby doň napríklad zatekalo. Práve preto boli stanovené prísne podmienky na výber dodávateľa prác, ktoré sa navyše realizujú pod dohľadom Krajského pamiatkového úradu v Tnave. Verím, že na najbližšom kontrolnom dni nájdeme spolu s projektantom a dodávateľom prác riešenie vzniknutej situácie tak, aby sa problém vyriešil a aby most mohol byť do zimy dokončený a odovzdaný do používania,“ uviedla primátorka mesta T. Kavuliaková.

(bereg)

Pri oprave mosta pamiatkari zistili, že k základom zábradlia bola pravdepodobne neskôr zamurovaná aj časť neznámeho pieskovcového portálu.

Úpravy areálu cintorína sa skončia v októbri

Kedže dlhšie sa nedarí dosiahnuť jednotnejšia úprava okolia hrobových miest na mestskom cintoríne, členovia komisií zastupiteľstva i zastupiteľstvo sa rozhodli, že po skultivovaní nových sekcií sa budú usilovať dosiahnuť ich stabilnejší výzor. Vyžiadali si to jednak sťažnosti obyvateľov, ktorí sa potýkali na rôzne vysokých obrubníkoch medzi hrobovými miestami, ale aj kosenie trávnatých plôch, keď odrúkajúca tráva znečisťovala pomníky. Okrem toho sa už dlhšie hovorilo aj o iných úpravách priestoru cintorína tak, aby pôsobil aj estetickejším dojmom v zmysle jeho rovnakej úpravy. Jedným z riešení, ktoré navrhol člen stavebnej komisie architekt Ondrej Marko, bolo vytvorenie ucelenej a bezpečnej vybetónovanej plochy, kde by sa ponechali len vopred pripravené hrobové miesta zasypané hlinou, so štandardnými rozmermi pre jednohroby a dvojhroby. Na mieste každého hrobového miesta bude do jeho použitia vysiaty trávnik. To by malo nielenže zvýšiť bezpečnosť návštevníkov cintorína, ale zároveň aj uľahčiť akúkoľvek manipuláciu v takto pripravenej sekcii. S detailným návrhom súhlasili aj poslanci a v novej sekcii zo severozápadnej strany cintorína takýmto spôsobom vzniká 149 jednohrobových a 40 dvojhrobových miest. Pomer jednohrobov a dvojhrobov pri tom vychádza zo štatistiky záujmu pozostalých v meste, pretože sa čoraz viac potvrdzuje tendencia pochovávať do prehlbených jednohrobov. Miesta jedno- a dvojhrobov budú v sekcii rozmanito striedané, aby priestor sekcie pôsobil prirodzene a nebol priveľmi jednoliaty. Zelen v podobe stromov bude vysadená len popri sekcii. Ak sa takéto riešenie v budúcnosti osvedčí, použije sa aj pri ďalších sekciách. Pôvodné sekcie cintorína projekt spätne neovplyvní.

Súčasťou úprav projektu je osadenie nových a rovnakých lavičiek a takisto nahradenie tých starších, keďže na cintoríne je ich umiestnených viacero typov. V súčasnosti je na cintoríne 15 lavičiek a doplní sa nových 13. Umiestnené budú vždy v uličkách medzi sekciami. Nosná časť nových lavičiek bude mať betónovú konštrukciu a sedacia plocha bude z dreva. Po ukončení prác dodávateľ celého projektu spoločnosť Stavkorekt ponechá mestu formy na výrobu lavičiek, aby si rovnaké v budúcnosti v prípade potreby doplnenia mohlo vyrábať aj samo. Firma okrem vybetónovania plochy, výroby a osadenia lavičiek opraví aj jestvujúce studne v areáli cintorína. Tie budú mať modernejší dizajn a upraví sa aj odkvapová časť studní tak, aby sa ich okolie veľmi nezamokrovalo. Zároveň by malo dôjsť k oprave niektorých častí dlažbového chodníka. Práce by mali byť ukončené do októbra a mesto za ne zaplatí 51 tisíc eur. Po ukončení prác mesto odvezie prebytočnú hlinu a použije ju na úpravy v iných lokalitách mesta.

(jh)

Šanec sa vyšantil na termálnom kúpalisku

Na začiatku leta, v posledný májový pondelok, sa naši dôchodcovia z občianskeho združenia Šanec vybrali do Dunajskej Stredy. Tamojší Thermalpark navštívili vyše 60 z nich v tomto roku po prvýkrát, ale v minulosti tam už viacerí z nich boli.

Stretli sme sa o ôsmej ráno pred reštauráciou na námestí. Tam nás vyzdvihol autobus s vtipným pánom vodičom a mikrobús s mladým šóférom. Predseda OZ Šanca Michal Adamkovič zistil stav posádky a keď sa ubezpečil, že všetci sú na sedadlách, zavelil odjazd. Cestou vyzbieral zľavnené skupinové vstupné, ktoré na celý deň predstavuje 5,50 eura, a po čosi vyše hodine sme už vystupovali pred elegantnou vstupnou bránou termálneho kúpaliska. Keďže náš príchod bol vopred ohlásený, slečny na recepcii nám odovzdali už pripravené náramky s celodenným vstupom. Mali sme pred sebou takmer sedem hodín relaxu i športu, komu sa ako páčilo.

Kúpalisko v Dunajskej Strede funguje už štyridsaťšesť rokov. Ako termálne od začiatku 80. rokov 20. storočia, keď tu navštívili termálne pramene s teplotou 57 stupňov. V desiatich bazénoch súčasného Thermalparku sme vyskúšali vodu s teplotou od 26 stupňov v plaveckom bazéne po 39 stupňov v relaxačnom. Počasie sa striedalo – dopoludnia skôr oblačno a chladnejšie, ale neskôr vyšlo slnko. Nadšencov plávania potešil bazén – päťdesiatka. Dnes už je takých veľkých bazénov na kúpaliskách málo. Trojica dám si zaplávala v o čosi menšom a teplejšom bazéne a potom sa išla vyhriať do 39-ky. Veľký úspech mala aj Kneippova kúra. Pomenovaná po známom bavorskom kňazovi a propagátorovi prírodnej vodoliečby v kombinácii s bylinkami pozostáva z dvoch úzkych chodníkov naplnených okrúhlymi kameňmi. V jednom je teplá voda, v druhom studená. Chôdzu v oboch treba strie-

dať. Odporúča sa okruh zopakovať desaťkrát. Výsledkom sú rozšírené cievy, prekrvenie a odstránenie bolesti hlavy. Nie je to síce najpríjemnejší pocit, ale kúra zaberá. Naše dámy boli statočné a kúru opakovali počas dňa niekoľkokrát.

Oblúbené sú nielen bazény s tryskami, ale jednoznačne víťazili masážne lôžka. Sú to vlastne akoby ploché vaničky v bazéne, na ktorých sa leží a prúd vody masíruje celý chrbát. Tobogánovú vežu so siedmimi tobogánmi sme síce prenechali mladším, no pohľad na ňu bol úchvatný.

Popoludní väčšinu z nás prepadol hlad a s chuťou sme sa pustili do chýrných langošov či paprikáša. Ani pivo, kávička a k nej miestne zákusky nemali chybu. A o točenej zmrzline ani nehovorím. O šiestnástej už bolo treba pomaly odchádzať. Ako sa vyjadřila väčšina, bolo toho akurát. A už sa všetci tešili na repete.

Ešte zopár postrehov účastníkov výletu:

- *Termálna voda pomáha pohybovému ústrojenstvu, výborné sú masážne bazény. Všetko je tu super, fakt sa nám páči.*
- *Po teplej vode v studenej v tom bazéniku s kamienkami trochu pichá v lýtkach, ale po pár razoch si človek zvykne.*
- *Najradšej chodíme do teplej vody, do masážnych bazénov.*

Na záver mi dovoľte poďakovať sa pánovi Adamkovičovi, že ma pribral na výlet a všetkým, ktorých som počas cesty i pobytu oslovila. Aj vďaka nim vznikol pekný rozhlasový príspevok, odvysielaný 6. júla 2016 v Rádiu Regina ako prvý v rámci publicistického seriálu Leto tretieho veku. Vypočut sa dá v rozhlasovom archíve na webstránke na linku: <https://reginazapad.rtvs.sk/clanky/z-regionov/110802/leto-tretieho-veku>

Iveta Pospíšilová

Parkovanie cudzích pred bytovkami vyrieši len parkovisko

Kedže z nášho mesta sa možno vlakom poľahky a rýchlo dostať do viacerých väčších miest v blízkom i vzdialenejšom okolí, veľa pracujúcich aj študentov využíva práve železničnú dopravu. K budove stanice sa dopravujú najmä autami a počas pracovných dní je tamojšie parkovisko už o ôsmej ráno plné. Stoja tu aj vozidlá, ktorých espézetky sa začínajú písme-
nami NR, BA, PN. Denne tu parkuje asi 80 vozidiel. Tie, ktoré sa do tesnej blízkosti stanice už nezmestia, využívajú plochy pred rodinnými alebo bytovými domami v okolí. Tým obta-
žujú ich obyvateľov a neraz aj porušujú dopravné značenie, ale aj bezpečnosť. Primátorka s
poslancami hľadali možné riešenia v podobe dopravných značiek a podobne, no niektoré
riešenia nemali právny základ, prípadne by mohli byť v praxi neúčinné.

Mesto sa preto rozhodlo konať a pripravuje podanie žiadosti o grant v jednej z výziev
Integrovaného operačného programu. Tá by mala byť vyhlásená ešte v tomto roku. V súčas-
nosti sa už realizuje malá štúdia a pripravuje sa projektová dokumentácia. Podľa informácií
Kristíny Bajtalovej nové parkovisko by malo vzniknúť asi 200 až 250 metrov od budovy že-
lezničnej stanice, keďže spevnené plochy vo vlastníctve Železníc Slovenskej republiky sú
na tento účel nevhodné. Je tam nakladacia rampa a v jej blízkosti sa parkovať nesmie.
Mesto našlo kapacitne vhodný priestor popri ceste na Nádražnej ulici smerom von z mesta.
Medzi starým železničným oplotením a protihlukovou stenou sa nachádza priestor, ktorý
by mohol pokryť potrebu asi 70 parkovacích miest. Odtiaľ by mal na stanicu viesť spojovací
chodník. V podobnej vzdialenosti parkujú vodiči aj dnes, no pred cudzími domami, takže
by nemusel byť problém s ich „presmerovaním“ na nové parkovisko. Na ňom nielenže za-
parkujú legálne, vyhnú sa aj prípadným konfliktom s obyvateľmi bytových domov a budú
môcť parkovať bezpečnejšie na mieste určenom na verejné parkovanie verejnosti.

*„To, že obyvatelia regiónu, ktorí pravidelne Leopoldov používajú len ako nástupnú vlakovú
stanicu, parkujú pred bytovými domami našich obyvateľov, vnímam ako veľký problém a
zároveň neočakávam, že situácia s množstvom parkujúcich áut v okolí železničnej stanice
sa zmení. Nevylučujem preto, že ak mesto nebude úspešné so žiadosťou o grant, pokúsi sa
zriadiť parkovisko pri stanici z vlastných prostriedkov,“* dodala primátorka mesta Terézia
Kavuliaková.

Iveta Pospíšilová, foto Juraj Hladký

Avizované rozšírenie materskej školy od nového školského roka si vyžiadalo rýchle riešenie premiestnenia mestskej knižnice z prístavby materskej školy do iných priestorov. Iné riešenie, ako prestať knižnicu do len minimálne používanej bývalej budovy obvodného oddelenia Policajného zboru,

Knižnica v nových priestoroch – škôlka sa pripravuje na prvákov

ru, momentálne ani nebolo možné, a tak sa začalo s úpravami prízemia (resp. prvého poschodia) tejto budovy.

S prácami sa začalo 4. júla. Predovšetkým bolo potrebné vymeniť podlahy, resp. vykonať ich nivelizáciu a pokryť ich novým linoleom, zrekonštruovať a sfunkčniť vykurovanie, omalovať steny a vymeniť dvere tak, aby nové priestory boli nielen funkčné, ale aj estetické. Až potom sa mohlo začať s premiestňovaním interiéru knižnice do nových priestorov. Samotné sťahovanie fyzicky zabezpečovali pracovníky mestského úradu a zamestnanci mesta, a veľmi záslužne a bez nároku na odmenu pomohol s prepravou kníh a iného inventára obyvateľ mesta Michal Gažovič. Pani učiteľky zo škôlky zasa pripravili občerstvenie. Úprava bývalej budovy polície a sťahovanie knižnice vyšlo mesto na 15 tisíc eur. „Mrzí ma, že do knižnice vedie viac schodov, čo môže troška sťažiť prístup do nej niektorým obyvateľom. Som však rada, že sa nám podarilo promptne vyriešiť problém, ktorý je pre mnohé samosprávy takmer neriešiteľný, a to umiestniť v našej materskej škole všetky deti, o ktorých prijatie rodičia z Leopoldova požiadali. Knižnica prestahovaním zasa získala väčšie priestory, čo azda zvýši komfort verejnosti,“ hovorí primátorka mesta T. Kavuliaková.

Knižnica umiestnená v piatich miestnostiach bývalej policajnej budovy začala po vyše mesačnej pauze poskytovať verejnosti svoje služby v polovici augusta. Krátko po jej otvorení ešte bolo potrebné doriešiť problém s novými prípojkami telekomunikácií kvôli internetovým službám, ktoré knižnica ponúka verejnosti na troch počítačoch a usporiadať ešte menšiu časť knižničného fondu, ktorý tvorí viac ako 13 tisíc titulov.

V auguste sa začalo pracovať aj v priestoroch materskej školy, resp. v dvoch rozľahlých miestnostiach doterajšej knižnice, ktoré po rokoch nadobudnú opäť svoj pôvodný účel, a budú slúžiť ako herňa a spálňa pre nových žiakov. Po potrebných rekonštrukčných prácach sa miestnosti doplnia o nový nábytok, ležadlá, hračky a ďalší potrebný inventár. Rozšírenie materskej školy bude súvisieť aj s personálnymi zmenami – jestvujúce zloženie doplnia tri nové pedagogičky. Na rozšírenie škôlky tak, aby nové miestnosti vyhovovali všetkým normám i očakávaniam malých škôlkarov, zastupiteľstvo vyhradilo z rozpočtu mesta 29 tisíc eur. V pondelok 5. septembra tak škôlkarov privítali aj dve novotou voňajúce miestnosti s novým zariadením.

(jh)

Labakan sa ohlásil

Arabský svet je v poslednom čase vnímaný minimálne veľmi rozporuplne. Pod vplyvom tragických udalostí terorizmu prívržencov Islamského štátu aj doposiaľ rozhladení a tolerantní ľudia začínajú pristupovať k moslimom a ich kultúre s viac ako obozretnosťou. Pravdepodobne už málokto verí, že islam a kresťanstvo môžu nažívať v Európe, kam vlni prúdili davy utečencov, v mieri. Z nášho regiónu pochádza diplomatka a spisovateľka, ktorá pozná svet islamu vďaka životným i profesionálnym skúsenostiam veľmi dobre.

EMÍRE KHIDAYER sa narodila slovenskej matke a irackému otcovi a vyrástla v Žilkovciach a Trnave. Ako diplomatka pôsobila v Egypte, Kuvajte a Iraku. V Dubaji bola konateľkou firmy v oblasti IT. Minulý rok sa vrátila zo Sudánu, kde pracovala ako politická poradkyňa pre hlavného predstaviteľa OSN v Sudáne. Je autorkou kníh Arabský svet – iná planéta?, Život po arabsky, Príbehy zo Sumhuramu a Dubajské tajomstvá. Jej knihy vyšli aj v češtine, poľštine a angličtine. Pravidelne sa vyjadruje k témam arabského sveta, prednáša na univerzitách, aj v kultúrnych centrách Slovenska.

Vyrastali ste v Žilkovciach, ale príbuzensky ste spriaznená aj s Leopoldovom.

Áno, Leopoldov tiež hral rolu v mojom živote. Moja mama tam chodila na základnú školu. Na jej budovu vždy, keď okolo nej prechádzame, ukáže. „Mestečko“ hrá v mojej rodine veľkú rolu.

Aké spomienky sa vám najčastejšie vynárajú, keď si predstavíte seba v detskom veku a v Leopoldove?

Detské časy v Leopoldove sa mi spájajú s dvoma spomienkovými smermi. Jedným je dlhodobá stavba domu mojich krstných Horváthových a druhá film o krajčirovi Labakanovi v leopoldovskom kine, kde pracovala aj babička mojich sesterníc pani Polčíková. Tento film dodnes zanechal vo mne citeľnú stopu s veľkou dávkou Orientu.

Spomínali ste mi, že váš prapradedko pracoval v tunajšej väznici. Vtedy to asi ale bol iný režim a možno aj odsúdení si tam odpykávali tresty za iné typy zločinov ako dnes.

Dostali sa k vám prostredníctvom príbuzných nejaké informácie o ňom a jeho práci?

Môj prapradedko si privyrábal ako strážnik v leopoldovskej väznici v čase, keď môj pradedko bol na vojne v Rusku. Suploval živiteľa rodiny. A informácia, dokonca emocionálne podfarbená, ktorá mi na neho zostala, sa spája s úmrtím jedného väzňa. Ten bol

prevezený do márnice. Lenže v noci, keď tam prapradedko strážil, sa z márnice ozvalo búchanie na dvere. Nesmelo a s napätím otvoril márnické dvere a za nimi stál väzeň, o ktorom si všetci mysleli, že je mŕtvy. Šlo o kataleptický prípad a vidíte, príbeh sa dostal ďalej až cez štyri generácie. Keď sa bavíme o predkoch, musím povedať jednu smutnú vec, a to že z matkinej strany môj pradedko zomrel v 1. svetovej vojne a druhý na jej následky. To znamená, že prakticky každá rodina na Slovensku bola poznačená vojnou a stratou tých najbližších. Dnes, keď už odvtedy uplynulo storočie a vzišli nové generácie, čas tieto spomienky síce zastrel, ale zapísané zostali naveky. Aj kvôli tomu a zároveň s vedomím toho, čo sa deje v súčasnosti a pri všetkých tých vojnách a konfliktoch, by sme mali viac robiť pre zachovanie mieru. Pestovať si mier ako „Panenku Máriu“ a uvedomiť si, ako vie byť na tomto svete krásne a v Leopoldove tiež.

**Máte ešte aj dnes kontakty s týmito mes-
tom? Ako sa podľa vás zmenilo?**

Mrzí ma, že leopoldovské kino dnes už nefunguje. Nádherná budova tam stojí osamotená a zjavne takmer nepoužívaná. Občas idem pozrieť svoju krstnú a sesternicu a teším sa zo sviežosti 94-ročnej baby Polčíkovej. Práve kino s kvalitnou kaviarňou a zákuskami robenými od srdca, aké majstruje moja krstná Milka, by sa mohlo stať lákadlom pre ľudí zo širšieho okolia.

**Vo vašej tvári, ale aj istej miere noblesy vo
vašom vyžarovaní sú zrejmé gény, ktoré ste
zdedili po otcovi. Ste jedináčik, pozornosť
rodičov sa teda sústreďovala výlučne na
vás. Mal váš otec zásadnejší vplyv vo vašej
výchove a neskoršom profesionálnom sme-
rovaní?**

Tým, že rodičia sa pomerne skoro rozviedli, vrátane predtým skôr návštevového typu spoločného života, otec nemal v podstate žiaden vplyv na moju výchovu. Iná vec sú však gény, ktoré mi odovzdal. Tie, avšak tiež moja osobná charakteristika, zároveň spojená s výchovou k samostatnosti a zodpovednosti samého za seba (čo v prípade

arabskej kolektívnej spoločnosti – moslimskej i kresťanskej takmer výlučne absentuje), mali za následok, že som sa vydala na cestu, po ktorej kráčam.

**Chodievali ste ako dieťa aj do Iraku za prí-
buznými?**

Po rozvode rodičov zostali iba fotografie, spomienky a Leninove spisy v arabčine na povale. Ako dieťa som v Iraku nebola. Prvýkrát som sa tam dostala v máji 2003 ako prvý slovenský diplomat, keď som riešila veci spojené s povinnými dôsledkami týkajúce sa budovy slovenského veľvyslanectva a jeho znovuotvorenia.

**Svoje skúsenosti a zážitky ste opísali vo via-
cerých literárnych tituloch – románe, roz-
právkach, literatúre faktu. Dôvodom na ich
napísanie bolo najmä šíriť pravdivé a objek-
tívne povedomie o tejto časti sveta a jej špe-
cifikách alebo skôr potreba dostať zo seba
poznatky a zážitky?**

Najskôr asi sklbenie oboch aspektov. Primárne však vychádzali z nedostatku informácií a ich vytrhnutia z kontextu. Taktiež médiá – nielen štandardné, ale i osoby, ktoré prinášali kusé útržky, nevytvárali kompletnú mozaiku. Tá mne chýbala, lebo prostredníctvom toho, čo bolo dostupné, nebolo možné pochopiť, ako myslia Arabi. Hoci je pomerne ťažké predstaviť objektívnu kompletnú mozaiku na inom socio-politickom teritóriu, moje práce sa o to zaslúžili. Sú syntézou výpovede o arabskej spoločnosti v podobe, v akej jestvuje – bez pozlátky a v tvrdej realite. Z pohľadu orientalistu, človeka, pozorovateľa, diplomata, obchodníka a ženy, teda z viacerých uhlov pohľadu, plus priamo z prostredia a raritným spojením faktov a konkrétnych príbehov z praxe.

**Chodievate prednášať o tom, čo nás spája a
čo nás s islamskou kultúrou rozdeľuje. Z
vášho pohľadu a skúseností je možné spolu-
žitie týchto dvoch kultúr v prevažne kres-
ťanskej Európe?**

Spolužitie je možné, ale otáznosť je, aké spolužitie? Mierové, bezproblémové, tolerantné, prevažne akceptujúce nastavený systém

existujúcich hodnôt, ku ktorým dospela Európa svojím aj bolestným vývojom? Ak hovoríme o takom, na to by museli byť aplikované iné kritériá a prijímané iné rozhodnutia zo strany európskych politikov. Nemôžeme naivne, benevolentne a búrajúc vlastné zásady čakať, že niekto iný sa bude chcieť prispôbovať, keď ani nebude vedieť čomu. Tak by sme si nepomohli ani my, ale ani by sme nepozdvihli úroveň prichádzajúcich na územie Európy. Momentálne vidíme, že cesta vzájomnej a obohacujúcej koexistencie masovou migráciou nenastala, jej efekt je práve opačný. Teda treba to riešiť inak.

Poskytli by ste vy časť vášho domova utečeneckej rodine? Resp. pomáhate aj inak

okrem šírenia osvetu humanitárnym alebo charitatívnym organizáciám, ktoré pracujú s utečencami?

Utečenci, migranti, vojny, konflikty a nešťastní ľudia sú dôsledkom zlých alebo zámerných egoistických rozhodnutí. Po istej dobe pokoja na Starom kontinente je tu znova napätie. Všetci by sme sa mali zaoberať výhodami mieru. Mier verus vojna. Uvedomiť si, čo vojnu spôsobuje a či dáme prednosť propagande konfliktov a bohatstvu z predaja a výroby zbraní alebo ich postupnému vylučovaniu zo života. Potom by sme neriešili ani ubytovanie utečencov vo svojich domovoch.

Iveta Pospíšilová

foto: archív Emire Khidayer

Ukončenie štúdia na základnej škole nie je žiadna výnimočná udalosť, ale predsa len je čas strávený v školských laviciach obdobím najdlhších kamarátsiev – od malého prváka po 15-ročného mladého človeka. Je to uvedomenie si spolupatričnosti so spolužiakmi, školou a učiteľmi a každodenné stretávanie sa. Na toto obdobie sa nezabúda a do staroby sa k nemu v spomienkach vraciame.

Keď sme si uvedomili, že od roku 1956 prešlo už 60 rokov a niektorí sme sa odvtedy nevideli, pokúsili sme sa zohnať adresy, telefónne čísla a zorganizovať stretnutie. Bolo to zložité, ale podarilo sa. Pozvali sme aj spolužiakov, ktorí síce s nami nekončili, ale nejaký čas chodili do našej školy z Maduníc, Žlkoviec, Ratkoviec a Červeníka. Všetci nadšene sľúbili, že prídu. A prišli. Mnohí s veľkými problémami, ale zariadili si to. Patrí im za to naša veľká úcta. Bolo nás tridsať, ba prišla aj spolužiačka z Chrudimy, ktorej neprekážala ani taká diaľka. Chcela nás vidieť a byť s nami. Bolo to od nej veľmi milé.

Stretli sme sa teda 10. júna 2016 v reštaurácii Nový pranier, v samostatnej miestnosti vhodnej na túto príležitosť. Tí, čo mohli a neprišli, budú mať možnosť o rok – iste nebudú ľutovať. Fotografiu uverejňujeme najmä preto, aby si tí, čo teraz neboli, spomenuli.

Organizátori stretnutia

Pol'nohospodári hlásia: „Máme poorané!“

Možno zostali naši čitatelia prekvapení, že už tak skoro, ale takýto oznam sa objavil na titulnej strane humoristického časopisu *Roháč* 9. októbra r. 1968, kde bola nakreslená mapa Československa krížomkrážom prejazdená pásmi vojenských tankov. Pre niekoho to bolo humorné, ale v skutočnosti tragikomické vyjadrenie udalostí z 21. augusta 1968, keď bola naša vlasť okupovaná a porušená jej zvrchovanosť cudzími vojskami (*zachváťčikami*); presnejšie 500 000 vojakmi armád Varšavskej zmluvy (80 000 bolo sovietskych), ktorej súčasťou bola aj naša armáda. Zaútočili na Československo s viac ako 6000 tankami, zabili 400 nevinných ľudí, 500 ťažko zranili a spôsobili škodu za viac ako 200 miliónov eur. Aj obyvatelia Leopoldova sa v tú noc zobudili na hluk jazdiacej vojenskej techniky po hlavnej ceste od Hlohovca smerom do Piešťan. Zozačiatku si mysleli, že ide len o presun áut a tankov z vojenského cvičenia. Až po zapnutí rádia a naladení stanice *Hviezda* zistili, tak ako ja o piatej hodine rannej, že sme obsadení cudzími armádami. Na konci Hurbanovej ulice jeden bývalý leopoldovský futbalista pravou nohou jemne naznačoval ruským vojakom, že by ich najradšej kopol do zadnej časti tela. Prekvapením pre mňa bolo, že tejto jeho jednoduchej pantomímy rýchlo porozumeli a výhražne mu odpovedali zovretou pästou. Šťastím pre všetkých prítomných divákov sa stalo, že nezastavili auto a ich všetkých samopalmi nepostrieľali. Aj medzi obyvateľstvom v Leopoldove nastala panika. Pred obchodmi sa vytvárali dlhé zástupy ľudí. Vo veľkom nakupovali hlavne chlieb, cukor, soľ a ďalšie potraviny. V komorách domácností sa tak vytvárali zbytočné zásoby, lebo nikto nevedel, ako sa bude ďalej neprehľadná politická situácia vyvíjať. V mojej mladíckej nerozvážnosti som sa vybral na bicykli, oproti rútiacim sa vojenským autám a tankom, do Hlohovca dať si potvrdiť preukážku na auto-

bus do školy na blížiaci sa nový školský rok. Až neskôr som si uvedomil, ako som riskoval. Videl som mladých sovietskych vojakov prilepených na tankoch zvonka, unavených, nevyspatých a špinavých od prachu. V ten istý deň som bol objednať v uholnom sklade uhlie na zimné zásobenie. Nenašiel žiadneho zákazníka, len dve plačúce predavačky. Na rázcestí pri Šulekove sa objavil odkaz napísaný bielou farbou na nádrži určenej na plánovanú benzínovú pumpu pre strojcu Pražskej jari: „Šano ver nám!“ Úmyselne som to napísal bez mäčkeňa, lebo tak je to podľa trnavského nárečia. Možno nám aj veril, ale nepomohlo mu to. Na tehlovom múre pri železničnej stanici v Leopoldove niekto vápnom napísal rečnícku otázku: „Za koho?“ a hneď si aj odpovedal: „Za Dubčeka!“ Fotografický záber sa potom objavil v *Trnavskom hlase* aj s menom i priezviskom leopoldovského amatérského fotografa, ktorý ešte žije a ľudia ho stretávajú každý podvečer s horiacou cigaretou i malým psíkom na prechádzke aj neďaleko od tohto miesta, čo si možno už ani neuvedomuje. Pri politických previerkach dopadol výborne, nebol za svoj vtedy „pokrokový“ čin potrestaný, ale skôr opačne – postupoval smerom nahor na rozdiel od bývalého leopoldovského kapitána ZNB, ktorý zostal verný myšlienke *socializmu s ľudskou tvárou* a hlavne nechcel nič zlé dopustiť na jeho propagátora. Nakoniec bol rád, keď ho komunisti nechali pracovať ako maséra v piešťanských kúpeľoch. Hovorí sa, že po boji je každý vojak generálom. Môžeme sa zamyslieť nad otázkou, či bol politický experiment potrebný, či nebolo lepšie radšej nechať sa krútiť koleso dejín ďalej podľa záverov zjazdov Komunistickej strany ZSSR? Bývalý prvý tajomník ÚV KSČ, absolvent Vysokej politickej školy v Moskve, presvedčený komunista, ktorý vraj začiatkom päťdesiatych rokov minulého storočia naháňal ľudí s pištoľou v ruke do ko-

lektivizácie, chcel reformovať totalitný systém, ktorý, ako sa ukázalo aj neskôr po r. 1989, bol nereformovateľný, musel predsa poznať mentalitu sovietskych súdruhov a čo od nich môže čakať. Verejne mu vyjadroval pred televíznymi kamerami svoju podporu aj bývalý leopoldovský politický väzeň, dokonca ešte aj týždeň po okupácii, ale nakoniec ho zradil pri rokovaníach s moskovskými súdruhmi, kde zacítil, vzhľadom na svoj vek, svoju poslednú politickú príležitosť. Ponúknutú moc uchopil pevne do svojich rúk. Podľa jeho vyjadrenia, že aj keby mu ľudia mali naplvať do očí, tak vyvedie spoločnosť z politickej krízy. Na zjazde všemocnej strany pred televíznymi kamerami vášnivo rečnil: „*Nech odpadne všetko, čo je kolísavé!*“ Škoda, že rýchlo zabudol na seba, ako prvých osem mesiacov r. 1968 klamal sám seba aj celý slovenský národ o tom, ako stojí a padá spolu s Dubčekom. Stal sa z neho človek bez chrbtovej kosti, ktorý len vedel v rozhodujúcom momente prezliecť svoj kabát, lebo taká je politika. Vraj mu ani súdruhovia v Moskve nedôverovali. Jeho rétorika bola len teatrálna, ako keby si neuvedomoval, že reční dospelým ľuďom s vlastným názorom, a nie malým deťom základnej školy. Rozprával o akýchsi *politických trasorítkach*, ku ktorým nakoniec patril aj on sám. Vraj nás zachránil od tzv. robotnícko-roľníckej vlády, ktorú chceli u nás Rusi vytvoriť. Asi chcel ukázať, koľko cudzích jazykov ovláda, ale nepodarenou češtinou kombinovanou so slovenčinou sa len zosmiešňoval.

Potom nastalo obdobie politického marazmu – všetko podľa Gusta, ktorý musel dokázať Leonidovi Iljičovi, že s Dubčekom a jeho prívržencami urobí rýchly poriadok. Tisíce obyvateľov Československa využilo možnosť otvorenej hranice na opustenie svojej vlasti, rodiny i priateľov, čo iste nebolo ľahké rozhodnutie. Opraty totalitného režimu sa začali ešte viacej sťahovať, ako to bolo predtým. Nakoniec sme politicky dopadli ešte horšie ako pred r. 1968. Kvákali sme ako žaby na Trolaskoch v Leopoldove. Kto

mal iný názor, ako žiadala ideológia, stal sa oportunistom. Jej fundamentálnym zdrojom bolo *Poučenie z krízového vývoja v strane a spoločnosti*. Terorizovanie a zastrašovanie obyvateľstva prostredníctvom ŠtB sa rozbehlo na plné obrátky. Hocihoko mohli obviňovať z hocičoho a utopiť v lyžičke vody, lebo oni mali vždy pravdu. Vyšetrovali systémom pre nich charakteristickým, že najskôr mali vinníka a až potom sa mu snažili „prišit“ vinu. Sledovali, kto predáva zariadenie bytu či domu, lebo to bol už signál na pripravujúcu sa emigráciu. Nemohli dovoliť všetkému obyvateľstvu emigrovať do zahraničia, lebo kto by bol potom robil na „papaľášov“, ktorí len tárali vo svojich plamenných prejavoch dve na tri o budovaní utopickej spoločnosti – komunizmu, a tým sa živili. Takouto primitívnou politikou sa snažili získať si dôveru obyvateľstva, a preto sa nemôžeme čudovať, že sa v novembri r. 1989 a po ňom nekonali *antidemónštrácie* na podporu reálneho socializmu.

Počas štúdia na vysokej škole začiatkom sedemdesiatych rokov minulého storočia ma pozvali na výročnú schôdzu *Socialistického zväzu mládeže*, hoci som nebol jeho členom. Odchádzal som odtiaľ zhrozený, keď hlavný rečník, študent, čítal prejav ako vystrihnutý z novín. Neustále opakoval politické frázy bez vlastného názoru na ďalší vývoj spoločnosti a života študentov. Rozhodol som sa, že do takéhoto spolku nikdy nevstúpim, čo sa mi aj podarilo, hoci na vojenčine na mňa vytvárali určitý tlak, a tak som sa dal v uniforme na preukaz aj tajne odfotografovať, ale fotografie zostali nepoužívané.

Klamali sme v dotazníkoch zamestnávateľovi, nepísali sme tam, čo sme si skutočne mysleli, slovo okupácia sme nahradili slovným spojením: *internacionálna pomoc Sovietskeho zväzu a bratských socialistických krajín*, keď sme nechceli, aby nás zo zamestnania prepustili a poslali ku krompáču a lopate. Medziludské vzťahy sa výrazne zhoršili. Začala vládnuť faloš, samolúbosť a pokrytectvo. Vstupovali sme prinútené do

Zväzu československo-sovietskeho priateľstva. Na Slovensku bolo pri politických previerkach vylúčených z komunistickéj strany asi 50 000 dovtedy verných komunistov a v Čechách desaťkrát viac. V januári r. 1969 sa upálil na Václavskom námestí v Prahe na protest proti okupácii Československa vysokoškolský študent ekonómie. Naša stredoškolská profesorka na hodine fyziky plakala, zdôrazňovala nám jeho odvážny čin, keď obetoval svoje najvzácnejšie pre svoju vlasť. O niekoľko mesiacov neskôr jej krokodílie slzy už mohli znamenať aj prepustenie zo školstva, najmä po vyhlásení vtedajšieho predsedu federálnej vlády: „Tady žádné palachyády nebudou!“ A veru boli, lebo vznikli ešte aj ďalšie horiace ľudské pochody...

Ak chcem byť aj trochu objektívny, tak musím uznať opodstatnený strach sovietskych súdruhov v Moskve, ale aj ďalších socialistických štátoch z pojanuárového politického vývoja v Československu pre ich ďalší osud. Politická situácia sa postupne dostávala von z rúk Alexandra Dubčeka, hoci on tvrdil Leonidovi Iljičovi pravý opak. Chceli, aby sa u nás opäť obnovila cenzúra tlače a boli zrušené niektoré noviny a časopisy, ktoré hodnotili ako protisocialistické. Zabudli však na jednu dôležitú vec, že cesta späť v politike sa nedá vykonať tak jednoducho, ako je zaradenie spiatočky v aute. Po každom stretnutí Dubček sľuboval urobiť reformy, ale nič sa nedialo, lebo sa už ani nedalo. Na rozbehnutom vlaku prestali fungovať brzdy. Objatia a bozky však boli vrátane úsmevov nevyhnutné pre fotoaparáty novinárov, čo obyvateľstvo čiastočne upokojovalo. Súdruh Brežnev zistil, že si z neho Dubček asi robí ľudovo povedané „srandu“, a tak tajne pripravoval so svojimi generálmi spriatelenej armády inváziu proti kontrarevolúcii. Vraj z Moskvy informovali o svojom zámere niekoľko dní vopred aj vládu USA, aby neriskovali vypuknutie 3. svetovej vojny. V rukách mali pozývaci list od vyznamenaného krajčírky Vasilu a neskôr hlavného ideológa strany, ktorý odovzdal tajne soviets-

skemu veľvyslancovi v záchode, lebo asi iné vhodnejšie miesto na konšpiráciu sa nenšlo. Nadišiel deň „D“. Naša vláda aj s prezidentom republiky sa rozhodli nebojovať proti presile, a tak sa vyhnúť hromadnému krviprelievaniu, hoci niekoľko sto obetí aj napriek tomu sa vyskytlo. V Moskve počas internácie A. Dubček trpel depresiami. V rozhodujúcej chvíli pred podpísaním *Protokolu o dočasnom pobyte vojsk Varšavskej zmluvy na našom území* dokonca hodil popolník o stôl, čo spôsobilo veľké prekvapenie, lebo si moskovskí vladári mysleli, že ho už zlomili. Nakoniec ho naši súdruhovia (Svoboda, Biľak, Husák) presvedčili a podpísal.

Moje historické spomínanie na deň, keď oslavujú svoje meniny ženy menom Jana, ukončím spomienkou na moje už neviem koľké vojenské cvičenie v socialistickej armáde na cvičisku ľudovo nazývanom *Oremov laz* alebo vo vojenskej terminológii VVP Lešť pri Pliešovciach, kde v blízkosti nášho tábora v lese mala za deravým plotom svoj láger aj sovietska okupačná armáda, ktorá mala byť na našom území len dočasne. Z nejakej vnútornej zvedavosti som sa rozhodol porušiť zákaz nášho generála a spolu s dvoma vojakmi maďarskej národnosti so samopalmi na pleciach sme vošli cez dieru v plote tajne na ich územie, kde žili aj so svojimi manželkami i deťmi. Prvej (tehotnej) ženy, ktorú som stretol na chodníku, som sa po rusky spýtal na „univermág“. Na moje prekvapenie porozumela mojej ruštine a ochotne i s úsmevom mi vysvetlila, kadial máme kráčať. Smelo som vykročil ďalej a za rohom najbližšej budovy zabočil doprava. Skoro som od prelaknutia skamenel. Pri dverách do obchodu s potravinami stál s naširoko rozkročenými nohami a vysokými čižmami človek vo vojenskej uniforme a nad ním bol nápis nejakého „komitétu“. Podľa výložiek s hodnotou som rýchlo zistil, že to nie je obyčajný „soldát“. On zase podľa našej „maskáčovej“ uniformy vedel, k akej armáde patríme. Cesta späť už nepriechádzala do úvahy. Vošiel som do obchodu

spolu s našimi vojakmi. Rýchlo som medzi regálmi začal prezerat vyložený tovar. Prekvapili ma čokolády kapitalistickej výroby, čo ideologicky nesúhlasilo s bojom proti zahŕňajúcemu kapitalizmu, ale skôr s jeho podporou. Skromne som si uložil do košíka len malú fľašku kofoly a ponáhal sa zaplatiť, čo sa dalo aj s našimi korunami. Pokladnička namiesto elektrickej pokladne používala na spočítanie ceny tovaru guľôčky rôznej farby, tzv. sčoty. Pri pokladni stála mne už známa kamenná tvár ruského oficiera a mlčanlivo pozorovala. Pokladnička upozornila mojich vojakov, že *Barack*

Pálinka musí ísť z košíka naspäť, lebo do pätnástej hodiny je zákaz predaja alkoholických nápojov. Potom už asi holdoval alkoholu každý, kto nemal službu. Ruský „lejteňant“ nás po mojom „dosvidánia“ prevadil von z obchodu. V našom tábore, kde sa sovietski vojaci, niektorí podľa výzoru v tvári a šikmých očí určite pochádzajúci z kaukazských republík, pohybovali voľne bez zábrany, lebo ich lákali ešte nedozreté čerešne, sa všetci vojaci čudovali, odkiaľ sme vzali sladký nápoj s kofeínom, keď sme boli skrytí hlboko v lese...

(kg)

Viac bioetanolu – viac zápachu?

Najmä obyvatelov ulíc Nádražná, Sládkovičova, Moyzesova, Trnavská až po Piešťanskú už roky trápi nepríjemný sladkastý zápach, ktorý sa šíri z areálu bývalého liehovaru. Ženy sa sťažujú, že v dňoch, keď ho cítiť, nemôžu vonku ani vyvesiť bielizeň. Viacerí občania v minulosti opakovane posielali sťažnosti aj na ministerstvo životného prostredia, aj na mestský úrad. Zvláštny zápach prekvapil aj mňa, keď som pred tromi rokmi robila rozhovor s chovateľom kanárikov, ktorý býva v lokalite neďaleko stanice. A odvtedy už viackrát.

Leopoldovčania vedia, že zápach do mesta prichádza „od Slovliku“, ako sa zvykne hovoriť, teda z priemyselného komplexu za železničnou stanicou. Napriek tomu, že podnes oficiálne nikto neurčil zdroj zápachu, teda to, či jeho producentom je v skutočnosti spoločnosť Enviral alebo niekto iný, možným zdrojom je aj výroba bioetanolu. Pri nej sa používa aj kukurica a pach pripomína práve úpravu tejto plodiny. Občania a mesto spozorneli v júni, keď spoločnosť Enviral, ktorá bioetanol u nás vyrába, ohlásila zámer zvýšiť jeho produkciu. Proti tomuto zámeru sa zdvihla vlna nevôle a prejavila sa aj podpisovaním petície, organizovanej skupinou občanov, ktorú podporilo okolo 400 obyvateľov.

Vedenie mesta preto 28. júna zvolalo zasadnutie mestského zastupiteľstva. Zámer rozšírenia výroby na ňom predstavil riaditeľ divízie strategického rozvoja Envien group Ján Baráth. Úvodné slová o tom, že vnímanie zápachu je individuálne a niektorým ľuďom smrdí aj vôňa pečeného mäsa či slad pri varení piva, vyzneli skôr rozpačito. Zápach v mieste bydliska dokáže totiž výrazne zhoršiť kvalitu života. Od roku 2007 pribudli viaceré sťažnosti a niekoľko ráz sa pokúšalo na firmu i holding apelovať vedenie mesta aj zastupiteľstvo aj na pôde mestského úradu.

Kontroly z inšpektorátu životného prostredia od okresnej po celoštátnu úroveň boli vo výrobe viackrát. Podľa Barátha vždy konštatovali, že sa nepracuje s toxickými látkami, emisie nemajú charakter karcinogénnych ani toxických látok. Prítomným poslancom aj občanom predstavil novú technológiu pre plánované rozšírenie výroby. Využíva slamu, prípadne pri navýšení výroby aj kukuricu, ako je to i v súčasnosti. Rozdiel oproti dnešnému stavu je ten, že ako druhotný produkt sa nevyrába sušené krmivo, ale na konci výrobného reťazca je energetický blok pre výrobu tepla na vykurovanie celého areálu.

Vedenie mesta zaujímalo aj riešenie dopravnej situácie. V súvislosti so zvýšením výroby sa predpokladá ešte vyššie zafaženie lokality kamiónovou dopravou. Vodiči upozornili na to,

že keď je rad kamiónov dlhý, nemožno odbočiť, a kamióny často parkujú aj pred domami obyvateľov v lokalite. Ján Baráth na to reagoval nasledovne: „Bez ohľadu na stanovenie rozsahu hodnotenia, ktoré má byť výsledkom stanoviska dotknutých orgánov štátnej správy a dotknutých obcí, začali sme pracovať na dopravnej štúdii, ktorej výsledkom by malo byť predloženie riešenia tejto situácie.“ Ako uviedla primátorka Terézia Kavuliaková, na základe sťažnosti občanov z dvoch bytových domov na Trnavskej ceste, pred ktorými neustále stoja kamióny, mesto ako podmienku pre povolenie zvyšovania produkcie spoločnosti Enviral uviedlo požiadavku zlepšenie logistiky – pri zvýšení výroby sa totiž predpokladá denne príjazd a odjazd 80 až 100 kamiónov. V rozhodnutí komisie životného prostredia sa však konštatovalo, že vstup do prevádzky Enviralu nie je v časti ulice, kde sú spomínané dva bytové domy, a stanoviskom mesta sa teda nezaoberali.

K problému sa vyjadril aj Tibor Miškovíc – špecialista v odbore ochrany ovzdušia a vôd, ktorého na prerokovanie problematiky prizvalo vedenie mesta. Konštatoval, že v okrese Hlohovec sa v posledných rokoch výrazne zvýšilo zaťaženie ovzdušia NO_x, organickými látkami a amoniakom. Za nešťastné považuje už počiatočné riešenie, keď sa výroby v areáli sústredili veľmi blízko obytnej zóny. I tak je podľa neho výhodou, že sa hovorí iba o jednom type zápachu, čo by malo uľahčiť lokalizovanie jeho zdroja. Zápach nemusí spôsobovať len výrobná technológia, ale napríklad aj čistiareň odpadových vôd či bioplyn, ktorý sa v technologickom areáli vyrába tiež. Mestskému zastupiteľstvu odporučil vytvoriť komisiu zloženú z občanov dotknutých lokalít, ktorí by posúdili pachy v jednotlivých výrobnách. V súvislosti so zámerom zvýšiť výrobu neodporučil spisovať petície a sťažnosti, pretože v texte zámeru nie je nič, o čo by sa mohla oprieť legislatíva a na základe čoho by Ministerstvo životného prostredia SR mohlo vydať záporné stanovisko. Odporučil skôr nájsť vzájomnú dohodu a aby všetci zainteresovaní spoločne hľadali zdroj nepríjemného zápachu a po jeho detekcii urobili opatrenia na zníženie záťaže. Pritom ani avizované zvýšenie výroby z kukurice o 18 % a 60 tisíc ton bioetanolu zo slamy nemusia signalizovať alikvótny nárast zápachu.

Na zápach sa sťažuje aj cestujúca verejnosť, prirovnáva situáciu k tej, akú poznali Ružomberčania v súvislosti s celulózkou. Zápach sa navyše nedá odmerať a aj právne je preto „nepolapiteľný“. Po dlhšej diskusii mestské zastupiteľstvo k rozšíreniu výroby bioetanolu vyrieklo nesúhlasné stanovisko. Zastupiteľstvo na odporúčanie odborníka zriadilo komisiu, ktorá v spolupráci so spoločnosťou má za úlohu monitorovať zápach a hľadať jeho zdroj. Zároveň treba povedať, že sama spoločnosť má záujem spolupracovať na vyriešení tohto problému a súhlasila aj s tým, aby komisia navštívila výrobu a pátrala po zdroji zápachu.

Prekvapujúce však bolo to, že na jeho rokovaní sa nezúčastnili obyvatelia najviac dotknutých lokalít. Po dvoch návštevách výrobných priestorov počas plnej prevádzky členovia komisie s primátorkou nenašli zdroj, čo produkuje uvedený zápach, ktorý trápí Leopoldovčanov. Viac si sľubujú od ďalšej návštevy, ktorá môže vrhnúť podozrenie na iný zdroj tohto zápachu. Ukazuje sa totiž, že jeho producentom v skutočnosti vôbec nemusí byť Enviral...

K problematike sa ešte vrátíme.

Iveta Pospíšilová, foto: Silvia Grossová

V SEPTEMBRI SA MESTSKÝ ÚRAD STAVAŤ NEZAČNE

Od ukončenia architektonickej súťaže na návrh budovy nového mestského úradu vedenie mesta pokračovalo v ďalších administratívnych prácach a úkonoch zameralých na získavanie všetkých potrebných vyjadrení a povolení. Podľa najoptimálnejšieho variantu sa malo od septembra začať s výstavbou nového úradu. Sľubne naštartovaný proces stavby novejestskej reprezentatívnej budovy však v ostatnom čase zamrzol. Dôvodom je skutočnosť, že hoci všetky stanoviská orgánov štátnej správy boli kladné, účastník konania podal negatívne stanovisko s odôvodnením, že nová stavba zníži kvalitu jeho bývania. Keďže na základe jeho stanoviska nebolo možné mestu vydať ani územné rozhodnutie, vedenie mesta iniciovalo s účastníkom konania stretnutie, na ktorom sa usilovali vysvetliť si príčiny negatívneho postoja k stavbe nového úradu. Jeho výsledkom bolo to, že mesto dá vyhotoviť nový svetotechnický posudok a ten má určiť negatívny vplyv novej stavby na zástavbu jej okolia, a ponúklo aj možnosti riešenia ďalších výhrad. Nie je však jasné, či budú akceptovateľné aj pre účastníkov konania. „Bohužiaľ, realizácia nového mestského úradu sa zatiaľ posúva naneurčito, pretože sa nedá vylúčiť, že účastníci konania aj v budúcnosti predložia negatívne stanovisko,“ povedala po pracovnom stretnutí primátorka mesta T. Kavuliaková.

(bereg)

SPOLOČNÝ OBEČNÝ ÚRAD ZASTREŠUJE PRIMÁTORKA

Od prvého júla sa štatutárnym orgánom Spoločného obecného úradu (SOÚ) v Hlohovci stalo mesto Leopoldov, ktoré v tejto funkcii nahradilo zo spoločného úradu odchádzajúce mesto Hlohovec. Od toho istého dátumu došlo aj k vymenovaniu novej prednostky spoločného obecného úradu, ktorou sa stala Mgr. Ivana Batíková. Najmä stavebníci vedia, že spoločný obecný úrad uskutočňuje prenesený výkon štátnej správy na úsekoch stavebného poriadku, životného prostredia, školstva a sociálnych činností. Keďže ide o činnosti, ktorých manažovanie a výkon sú pre bežné obce a malé mestá drahé, obce sa zlučujú a môžu tak tieto činnosti efektívnejšie a ľahšie zabezpečovať práve prostredníctvom spoločných úradov. To, že štatutárnym orgánom SOÚ sa stalo mesto Leopoldov, nemá vplyv na rozpočet mesta ani na chod nášho mestského či spoločného úradu – mesto, ako i ostatné obce regiónu naďalej len prispieva na jeho činnosť.

(jh)

VLAKY NEPREMÁVALI

Pre práce na rekonštrukcii železničného mosta od utorka 19. júla do piatka 22. júla v čase od 9. do 14. hodiny a od soboty 23. júla do stredy 3. augusta bola na trati Leopoldov – Hlohovec nepretržitá výluka

dopravy, počas ktorej železničiari zabezpečili náhradnú prepravu cestujúcich autobusovou dopravou. Informovala o tom hovorkyňa Železníc SR Martina Pavlíková. V tom čase sa uskutočňovali opravné práce založené na výmene mostníc a materiálu železničného zvršku, teda aj kolajnic a oprave ocelevej konštrukcie mosta.

(ra)

POLÍCIA ŽIADA

O POMOC

SVEDKOV NEHODY

Námestie sv. Ignáca sa stalo v noci z piatka na sobotu 2. júla miestom tragickej dopravnej nehody. Približne o pol druhej ráno ním prechádzal 20-ročný motorkár na motocykli KTM 390 v smere od Hlohovca. Po prejazde lavotočivou zákrutou na rovnom úseku cesty narazil do zaparkovanej Škody Octavia. „Mladý vodič utrpel zranenia, ktorým na mieste podľahol. Z predbežnej lekárskej správy vyplynulo, že vodič mal v krvi 1,71 promile alkoholu. Polícia žiada svedkov, ktorí uvedenú nehodu videli, aby sa prihlásili na políciu,“ doplnila hovorkyňa

Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave Mária Linkešová.

(ra, foto KRPZ)

NÁMESTIE

POTREBUJE EŠTE

JEDNU STUDŇU

Na rekonštrukciu námestia pred niekoľkých rokov nadviazala minulý rok rekonštrukcia východnej časti námestia – trojuholníka, ako parčík medzi bývalou školou a mostom na Trolaskoch nazývajú Leopoldovčania. Vybudovanie chodníka a vydláždenie časti plochy námestia mala napokon doplniť nová zeleň – tráva i stromy. Zatiaľ však lokalita pôsobí neupraveným dojmom. Môže za to voda. Ukázalo sa totiž, že kým dakedy jej bol na námestí a v jeho okolí prebytok, dnes jej tam je nedostatok. „Jestvujúca studňa na námestí svojou výdatnosťou nepostačuje na zavlažovanie aj tejto plochy, preto sme sa museli obrátiť na obvodný úrad životného prostredia so žiadosťou o vybudovanie ďalšej studne priamo v spomínanom trojuholníku. Čas, kým prejde celý administratívny proces, sme vyu-

žili na položenie závlah a montáž kábla na čerpadlo do budúcej studne," vysvetľuje referentka mestského úradu Ing. Silvia Grossová. Po územnom a stavebnom konaní dá mesto vyhlásiť novú studňu zo strany starej školy a Hollého ulice a napokon sa parková plocha doplní zeleňou a architektúrou.

(jh)

S BENDŽOM POD DEVNOSTOU

Už po štvrtý raz usporiadali členovia hlohovského A klubu Archa 13. augusta stretnutie členov a sympatizantov aj z iných klubov v priestoroch výcvikového areálu leopoldovského kynologického klubu. Funkciu organizátorov a hostiteľov na seba opäť zobrali Cyril Putera a Jozef Gerič, no bohom nestáli ani ich manželky. Popoludní už v areáli rozvoniaval fajnový srnčí guláš, ktorý sa im podarilo pripraviť aj vďaka červenným poľovníkom, a tak sa majstri kuchár

ri len usmievali popod fúzy, keď mnohí hostia prišli s uznaním poprosiť ešte o jednu naberáčku. Zanedlho sa podávali prekladané zemiaky pripravené v pekáči na ohni s čerstvou zeleninou a priateľské rozhovory začala akoby v podmaze dopĺňať harmonika. Neskôr sa hostia chytili gitár a bendža a príjemná atmosféra pri country muzike sa ťahala celým stretnutím až do úplného večera. Ako sa pri opekačkách patrí, nechýbali spev ani tancovačka. To už vhod padli špekáčky alebo slaninka opečená nad ohňom a takisto sladké alebo slané pochúťky, čo priniesli hostia. Príjemný zážitok z takmer rodinného stretnutia nemalo len 50 členov A klubov z Prievidze, Bánoviec nad Bebravou, Myjavy, Trnavy, Hlohovca, Trenčína, Bratislavy a Pezinka, ale aj ich deti a rodinní príslušníci. A, samozrejme, aj organizátori. Tí sa v sobotu 22. októbra chystajú na púť abstinentov do baziliky v Šaštíne, aby sa poďakovali za uzdravenie.

(jh, foto: Tibor Helienek)

Z futbalu...

Prečo MTK Leopoldov odmietol postup

Počas leta z kádra mužov MTK odišiel Matej Janíček a Branislav Krajčovič do Červeníka a Juraj Šuliman išiel skúsiť šťastie do Veľkých Kostolian. Káder posilnili Peter Majerník, ktorý hrával v Dvorníkoch, Patrik Prosnan a Daniel Janega, donedávna hrajúci vo Veľkých Kostolnoch. Na konci predchádzajúcej sezóny sme sa rozlúčili s dlhoročným brankárom Štefanom Malým. Na miesto brankára zatiaľ nikto nepribudol, preto chytáva hráč Juraj Pobjecký. Štefanovi Malému patrí veľká vďaka za roky strávené v klube MTK Leopoldov. Leopoldov sa v predchádzajúcej sezóne umiestnil na druhom mieste a keďže Horná Krupá, ktorá obsadila prvé miesto v tabuľke, odmietla postup do vyššej ligy, Oblastný futbalový zväz Trnava oslovil s touto ponukou klub MTK Leopoldov, ktorý však postup odmietol tiež. Toto rozhodnutie komentuje tréner Juraj Bachňák: „V tejto sezóne nechceme ťahať za kratší koniec, ako to bolo posledných päť-šesť kôl, kde sme zbytočne strácali body. Aj z tohto dôvodu sme odmietli postup do vyššej súťaže. Káder hráčov nebol pokope tak, ako mal byť, hráči nepristupovali k tejto súťaži tak, ako by mali pristupovať. Preto som ani nevidel zmysel postupovať do vyššej súťaže, až pokiaľ nebude káder stabilizovaný.“

Futbalová skratka z novej sezóny

Nová sezóna sa začala 7. augusta. Leopoldov sa po letnej príprave hneď v prvom kole stretol so susedným Červeníkom. MTK sa dostal do vedenia už v 18. minúte, keď odrazenú loptu strelil k žrdi Harman. Počas prvého polčasu sme mali viacero šancí, ktoré však zostali nevyužité. Po prvom polčase viedol Leopoldov 1:0. V druhom polčase domáci Červeník vyrovnal z priameho kopu v 52. minúte. Nakoniec o víťazstve Leopoldova rozhodol Harman ďalším gólom po narážacke s Ajpekcom z vnútra šestnástky povedľa brankára Janíčka, ktorý v minulej sezóne chytával za Leopoldov. Naši chalani tak odišli zo susedského derby s tromi bodmi a úspešne odštartovali sezónu.

Prvý domáci zápas odohrali 14. augusta muži MTK Leopoldov s OŠK Dolnou Krupou. Dolná Krupá sa prezentovala ako konsolidovaný tím, ktorý sa zameral na defenzívu a vyrážal z nej do nebezpečných protiútokov. Leopoldov zbytočne nakopával dlhé lopty na dobre pokrytých útočníkov z Dolnej Krupovej. Prvý polčas, ktorý bol bez výraznejších gólových šancí, sa skončil 0:0. Hneď v úvode druhého polčasu sa podarilo Dolnej Krupovej skórovať po rohovom kope, keď sme dostatočne nepokryli súperovho hráča na prvej žrdi. Po tomto góle mali hostia mierne navrch, ale do vyložených šancí sa nedostávali. Hra sa stabilizovala a Leopoldov sa snažil dorovnať skóre. Vytvorili sme si zopár šancí, z ktorých sa však podarilo premeniť na gól len jednu Bekovi a 90. minúte, a to po prihrávke od Lukáša Tvrdého do strednej obrany, keď povedľa brankára skóroval. Prvý domáci zápas tak skončil remízou a Leopoldov si pripísal len bod.

P.č.	Klub	Z	V	R	P	Skóre	Body
1.	OFK Majcichov	2	2	0	0	4:1	6
2.	ŠK Cífer 1929	2	2	0	0	4:2	6
3.	TJ Družstevník Voderady	2	1	1	0	6:2	4
4.	OŠK Dolná Krupá	2	1	1	0	4:3	4
5.	MTK Leopoldov	2	1	1	0	3:2	4
6.	FK Šulekovo	2	1	0	1	6:2	3
7.	TJ Družstevník Dechtice	2	1	0	1	6:5	3
8.	ŠK Slávia Zeleneč	2	1	0	1	6:6	3
9.	OŠK Zavar	2	1	0	1	4:4	3
10.	TJ Slovan Veľké Orvište	2	1	0	1	5:7	3
11.	TJ Družstevník Horná Krupá	2	0	2	0	2:2	2
12.	TJ Družstevník Dolný Lopašov	2	0	1	1	2:3	1
13.	TJ Družstevník Brestovany	2	0	1	1	2:3	1
14.	ŠK Borovce	2	0	1	1	0:5	1
15.	TJ Slovan Červeník	2	0	0	2	2:5	0
16.	TJ Slovan Siladice	2	0	0	2	6:10	0

Ako pokračuje dorast

Novovybudovaný dorast, ktorý v Leopoldove absentoval dve sezóny je zložený spoločne s klubom TJ Slovan Červeník, odkiaľ do dorasteneckého mužstva prišlo 10 hráčov. K založe-

niu dorasteneckého mužstva nám povedal pár slov predseda klubu MTK Leopoldov Martin Kalický: „Dorast sme v Leopoldove nemali dve sezóny, a to, že nám chýba, sme tu veľmi pociťovali. O jeho obnovení sa v klube hovorilo už dlho. Je potrebné mať nadväznosť medzi žiakmi a mužmi tak, aby žiaci nemuseli odchádzať hrať do vedľajších dedín a aby aj časom bolo z čoho doplniť A-mužstvo.“ Trénerom mužstva sa stal Ivan Blaško z Červeníka, ktorý má s tréňovaním bohaté skúsenosti.

S novou predprípravkou

MTK Leopoldov nemá v nadchádzajúcej sezóne v súťaži žiacke mužstvo a tréner Richard Slovák sa najnovšie začal venovať budovaniu predprípravky v Leopoldove, pretože dnešní prípravkári už budúci rok takmer všetci budú žiaci. K rozhodnutiu dopomohli aj minulé skúsenosti, keď prípravka nefungovala tak ako mala a pri žiakoch sa striedali rôzni tréneri, čo sa odzrkadlilo na hráčoch najmä teraz v doraste. Po príchode Ivana Hegedúša sa situácia s týmto ročníkom zmenila a teraz vychádza z prípravky 12 hráčov, ktorí už majú výborné základy, s ktorými môžu pracovať v skupine žiakov. Klub by bol najradšej, ak by tréner, ktorý začal s tréningom v prípravke, pokračoval s tréňovaním týchto hráčov aj vo vyšších mládežníckych kategóriách.

Aká je aktuálna situácia v predprípravke?

Chlapci a jedno dievča chodia na tréningy v počte 10 – 12 a sú na tom pohybovo veľmi dobre. Trénujeme dvakrát do týždňa a začiatkom septembra urobíme ďalší nábor ročníkov 2008/09/10. Už sa hlásia deti aj z okolitých dedín, tak to vidím nádejne.

Aké máš ciele pri tréňovaní predprípravky?

Máme za úlohu naučiť sa prvé futbalové kroky, získať základné motorické návyky, zoznámiť sa s loptou, prebrať pravidlá futbalu a hlavne chcem zapáliť deti pre túto hru. Chcem, aby hráči do určitého veku boli „obojnohí“. Dôležité je sformovať mužstvo tak, aby fungovalo. Je potrebné dať mu nejakú myšlienku, formu a uvidí sa časom, ako to pôjde. Bude sa uvažovať aj o prípadnom doplnení kádra alebo výmene nejakých hráčov.

Ako prebiehala letná príprava dorastu?

Hrali sme viacero prípravných zápasov. Prvý sme odohrali s Chtelnicou, ktorý sme prehrali 5:2, pokračovali sme domácim zápasom cez leopoldovské hody so Zelenčom, kde sme prehrali 5:0, cez týždeň sme odohrali jeden zápas s Modrankou, kde sme tiež prehrali 5:0. Pokračovalo sa zápasom na slávnostiach v Červeníku opäť s Chtelnicou. Po prvom polčase sme vyhrávali 1:0, ale potom som pomenil hráčov, pretože každý zápas ich mením cez polčas, aby sa dostali k hre všetci. S Chtelnicou sme nakoniec prehrali 2:1. Máme pred sebou ešte dajaké zápasy a potom nás už čaká „majstrák“.

Leopoldovský futbal si pripomína výročie postupu

Tento rok si pripomíname 40 rokov od postupu ešte vtedajšej Lokomotívy Leopoldov do I. A triedy krajskej futbalovej súťaže. Vtedajšia súťaž sa dá dnes prirovnať k našej 4. lige. Tento úspech Lokomotíva dosiahla v sezóne 1975/76 a bolo to podnes najlepšie umiestnenie Leopoldova. O postupe rozhodol víťazný zápas s Piešťanmi 14. júna 1976, keď muži Lokomotívy Leopoldov vyhrali 3:0 a dokázali, že postup do krajskej súťaže im právom patrí. Spomínaný úspech dosiahli Ján Tiso, Jozef Tiso, Jozef Gerič, Ľuboš Bednárik, Jozef Polčík, Timotej Baláž, Štefan Matula, Milan Klačman, Stanislav Piovarči, Ladislav Rácik, Rudolf Filip, Gabriel Smeriga, Gejza Meliš, Ľuboš Moravčík, Jozef Kuzma a Jozef Foltán pod vedením trénera Mariána Tittela. Práve za čias jeho trénovania dosiahol Leopoldov najlepšie výsledky v histórii leopoldovského futbalu. V ďalších sezónach sa v krajskej súťaži I. A triedy Lokomotíva Leopoldov držala v strede tabuľky (1976/77 – 5. miesto, 1977/78 – 7. miesto). V sezóne 1978/79 sa naši muži umiestnili až na 12. mieste v tabuľke. Okrem nie práve najlepšieho umiestnenia našich mužov sprevádzal túto sezónu odchod úspešného trénera Mariána Tittela. S jeho odchodom akoby odišiel aj úspech mužov, ktorí sa v nasledujúcich sezónach umiestňovali na nižších priečkach tabuľky (1979/80 – 14. miesto, 1980/81 – 13. miesto, 1981/82 – 14. miesto, 1982/83 – 11. miesto, 1983/84 – 13. miesto). Po týchto umiestneniach muži Lokomotívy Leopoldov vypadli do krajskej súťaže I.B triedy a po následnej reorganizácii súťaží boli priradení do okresnej súťaže.

Horný rad zľava: Ján Tiso, Jozef Tiso, Jozef Gerič, Ľuboš Bednárik, Jozef Polčík, Timotej Baláž, Štefan Matula, Milan Klačman, Stanislav Piovarči, Ladislav Rácik; dolný zľava: Rudolf Filip, Gabriel Smeriga, Gejza Meliš, Ľuboš Moravčík, Jozef Kuzma, Jozef Foltán

Dlhoročným hráčom aj funkcionárom Leopoldova, ktorý hral za Lokomotívu Leopoldov pri postupe do najvyššej ligy v sezóne 1975/76, bol aj Stanislav Piovarči.

Ako vtedy vyzeral futbal v Leopoldove?

Vtedy sme mali výborné mužstvo. V Leopoldove sa obnovila benjamínka (žiaci) a mužstvá sa formovali už od malička a vznikli tak silné ročníky. V období nášho postupu klub rozkvital, čakalo sa na rekonštrukciu ihriska, dovtedy sa hrávalo len na starom ihrisku. Ihrisko sme si kosili sami a kopačku sme museli ťahať, často nám to trvalo aj celý tréning. Klub bol po materiálnej stránke zabezpečený, mali sme kopačky, dresy, chodili sme na

sústredenia. Na zápasy vtedy chodilo kopu fanúšikov, niekedy s nami na zápasy von cestovali aj dva autobusy.

Trénerom mužstva bol Marián Tittel. Aký bol tréner?

Bol to človek zapáleným pre hru. Fyzicky sme boli zdatní, hlavne pokiaľ išlo o tréningy, dával nám zabráť – najmä na sústredeniach. Dal nám vyrobiť olovené vesty a s nimi sme trénovali. Často nás chodil kontrolovať na diskotéky, najmä pred ťažkými zápasmi. Párkrát sa aj stalo, že sme spali na ihrisku v zasadačke, aby sme sa netúlali po nociach. Vedel nás veľmi motivovať, jeho motivácia nás aj posunula k víťazstvu v rozhodujúcom zápase s Piešťanmi pri postupe.

Dnes je na výber z množstva kopačiek, no ako to bolo s kopačkami vtedy?

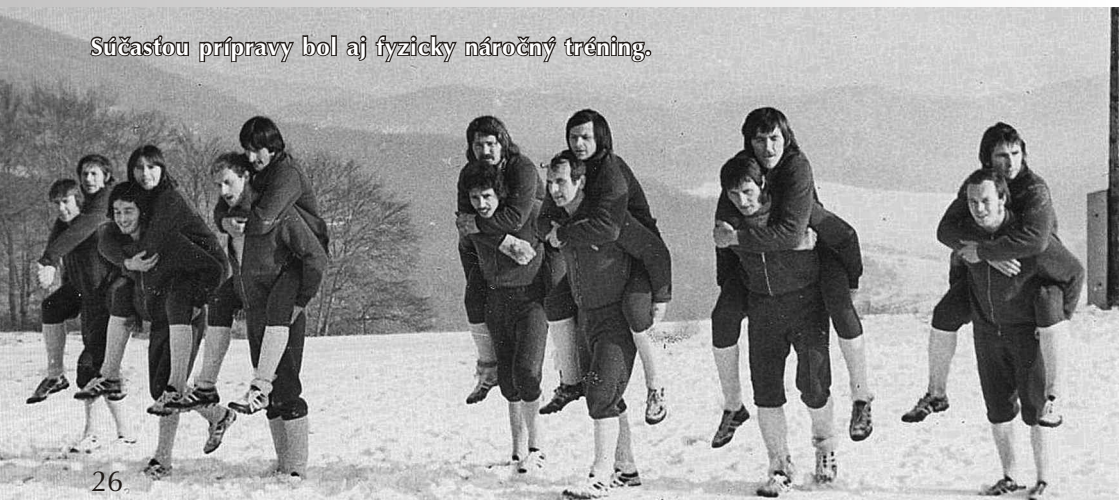
Ako žiaci sme hrávali v gumo-textilných kopačkách, ako dorastenci sme kopačky dedili po starších hráčoch, ktoré mali kožené štuple a neboli vôbec pohodlné. Často sme mávali krvavé nohy. Ako muži sme už kopačky „fasovali“. To už boli pohodlné značkové kopačky dovážané z Juhoslávie.

Čo by ste odkázali mladým hráčom?

Len to, aby hrali futbal viacej so srdcom a uvedomili si, že v každom zápase reprezentujú klub aj mesto.

Rubriku pripravila Martina Radošovská.

Súčasťou prípravy bol aj fyzicky náročný tréning.

Na ťahu je svetová šachová megahviezda z Maďarska

Najmladšia z troch sestier Polgárových, **Judit** (* 23. júla 1976 v Budapešti), bola asi zázračným dieťaťom, keď v r. 1988 ako prvé dievča v histórii vyhrala majstrovstvá sveta chlapcov do 12 rokov. O dva roky neskôr to isté zopakovala v konkurencii štrnásťročných. Už vtedy mala vyšší rating ako ženská majsterka sveta M. Čiburdanidzeová. Exmajster sveta Michail Tal sa zahral na prognostika a predpovedal jej, že sa raz stane majsterkou sveta nielen medzi ženami, ale aj mužmi. Jeho predpoveď mu však nevyšla. Ženské turnaje prestala hrať r.

1990. V r. 2005 dosiahla max. osobný rating 2735 bodov. Súčasná majsterka sveta Číňanka Yifan Houová (* 1994) mala k 1. 7. 2016 ELO 2653 bodov (prvá medzi ženami). Medzinárodný titul šachovej majsterky získala v mladšom veku ako R. Fischer a A. Karpov; mala vtedy iba jedenásť rokov. Veľmajsterkou sa stala, keď mala 15 rokov a štyri mesiace. Je veľkou popularizátorkou šachu nielen v Maďarsku, ale aj na celom svete. Asi preto sa rozhodla poskytnúť pre náš dvojmesačník miniinterview:

❖ Kto vás naučil hrať šach a koľko rokov ste vtedy mali?

Prakticky od okamihu môjho narodenia som sa zapojila do vzdelávacieho výskumného projektu. Ešte pred tým, ako som prišla na svet, moji rodičia sa už rozhodli, aby som sa stala šachovým majstrom. Sestra Zsuzsa bola úspešnou hráčkou po dlhé roky, vyhrávala jeden turnaj za druhým. Na základe vzdelávacích štúdií sa naši rodičia rozhodli, že naše detské životy aj kariéry budú živým príkladom toho, že akékoľvek zdravé dieťa, ak sa začne učiť skoro a intenzívne, môže byť mimoriadne úspešné v akomkoľvek odbore ľudskej činnosti. V našom prípade to znamenalo rozhodnutie pre šachovú kariéru.

❖ Čím vás najviac priťahuje kráľovská hra?

Zložitou a bohatstvom hry.

❖ Aké sú vaše najvýznamnejšie úspechy v šachu?

Na čele svetového šachového rebríčka žien som od roku 1989. Som najlepšia žena šachistka 20. storočia. Prekonala som rekord po Robertovi Fischerovi ako najmladšom veľmajstrovi v histórii. V r. 2012 som dostala od FIDE ocenenie nový Oscar šachu. Bola som jediným človekom, ktorý vyhral medailu na dámskej aj pánskej šachovej olympiáde, prvým dievčaťom, ktoré vyhralo šachový turnaj chlapcov dvakrát, prvou ženou, ktorá získala európsku medailu Championship. Porazila som na šachovnici desiatich šachových veľmajstrov: Kasparova, Karpova, Ananda, Spasskija, Topalova, Khalífmána, Kasimdžhanova, Ponomariova, Smyslova a Carlsena. Som v Guinnessovej knihe rekordov za popredné umiestnenia vo svetových rebríčkoch šachistov za viac ako 25 rokov.

❖ Ako sa vám podarilo popularizovať šach v Maďarsku?

Som fanatik do popularizovania šachu v Maďarsku a na celom svete, čo je dôvod, prečo všetko moje nadšenie vyúsťilo tento rok opäť do globálneho šachového festivalu, kde ako JPCF (Judit Polgar Chess Foundation) predstavuje 1000 šachových tvárí. Šach je šport, umenie, veda, aktívny nástroj moderného vzdelávania, súťaže a mnoho ďalšieho v mojom živote.

❖ Šach je v Maďarsku ako povinný alebo voliteľný predmet v škole?

Áno, budovanie šachovej zručnosti je časťou národných osnov od roku 2013. Organizácia Judit Polgar Chess Foundation navrhla program výučby, tzv. Šachový palác, ktorý sa používa vo viac ako 200 školách.

❖ Aký je váš súčasný šachový život?

Som kapitánka v mužskom maďarskom tíme, ktorý bude reprezentovať v septembri Maďarsko na Šachovej olympiáde v Baku.

Pri príležitosti okrúhleho životného jubilea želáme Judite do ďalších rokov života pevné zdravie, rodinnú pohodu a nech aj naďalej vo svete šíri myšlienku Medzinárodnej šachovej federácie FIDE – Gens una sumus!

Za rozhovor ďakuje Gorazd Kollárik.

Šachová partia pre zábavu i poučenie

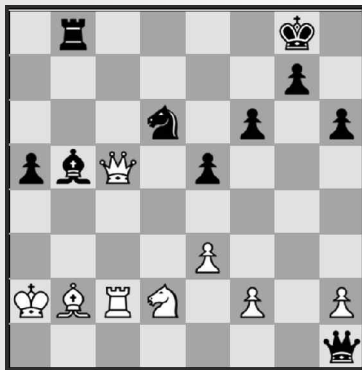
Biely: Anatolij Karpov

Čierny: Judit Polgárová

Holandsko, Wijk an Zee 2003

Dámska indická obr. (E12)

1.d4 Jf6 2.Jf3 e6 3.c4 b6 4.a3 (Iné možnosti bieleho sú: 4.e3, 4.g3, 4.Sg5) 4. - Sb7 5.Jc3 d5 6.c:d5 J:d5 7.D:c2 J:c3 8.D:c3 h6 (Dámska indická obrana tvorí spolu s Nimcovičovou a Bogoljubovou indickou obranou jeden celok.) 9.e3 Jd7 10.b4 Se7 11.Sb2 0-0 12.Vd1 a5 13.b5 Vc8 14.Db3 c6 15.b:c6 S:c6 16.Sb5? (Pravdepodobne rozhodujúca chyba, po ktorej už biely nebude mať možnosť vykonať krátku rošádu, ale po: 16.Se2 Se4 17.Vd2 Sd6 18.0-0 Vc7 19.Db5 De7 20.Vc1 Vfc8 21.V:c7 V:c7 22.Da4 Sc6 23.Db3 by bola hra vyrovnaná.) 16. - Sb4+ 17.a:b4 S:b5 18.b:a5 Sc4 19.Da3 b:a5 20.Dd6 Sb5 21.d5 (Karpov zbytočne otvára stred šachovnice pri svojom kráľovi bez možnosti rošády,

hoci aj po: 21.Sa3 Vc2 22.Jd2 Da8 23.Dg3 Vfc8 24.Df3 Sc6 25.Dg4 Jf6 26.De2 Sa4 27.0-0 Je4 28.De1 Jc3 29.Vc1 V:c1 30.S:c1 Sb5 31.Sb2 a4 32.Sa3 Da6 má výhodu Judita.) 21. - Vc2 22.Vd2 Dc8 23.Da3 V:d2 24.K:d2 (Anatolij vybral jednu z dvoch možností. Druhou bola: 24.J:d2 Jc5 25.Sc3 e:d5 26.f3 Ve8 27.Sd4 Jd3+ 28.Ke2 Jb4+ 29.Kf2 Dc2 30.Dc3 Vc8 31.D:c2 V:c2 32.Vd1 Va2 33.Sc3 d4 34.e:d4 Jd5 35.S:a5 V:a5, 34.S:d4 Sa4 35.Ke2 S:d1+ 36.K:d1 a4, ale tiež s výhodou Polgárovej.) 24. - Jb6 25.Dc3 Jc4+ 26.Kc2 e5 27.Kb1 Dg4 28.Vc1 Vb8 29.Vc2 f6 30.d6 D:g2 31.Jd2 Dh1+ 32.Ka2 J:d6 33.Dc5 (Pozri diagram!) 33. - Vc8!! (34.D:b5 J:b5 35.V:c8+ Kh7 36.Vc5 Jd6 37.V:a5 Dd1 38.Jb1 Jc4 39.Va7 De2 40.Vb7 J:e3 41.Vb3 D:f2 42.h3 Jd1 43.Jc3 J:b2 44.V:b2 Dg3 45.Kb3 D:h3 alebo 34.D:d6 V:c2 35.D:b8+ Kh7 36.D:b5 V:d2 37.D:a5 Dc1 38.Db4 V:b2+ 39.D:b2 D:b2+ 40.K:b2 Kg6 s výhrou čiernej) a biely sa vzdal.

Mnohí rodičia túžia, aby aspoň jedno ich dieťa v niečom vyniklo nad ostatné deti, stalo sa slávnym a zarobilo veľa peňazí. Ale čo robiť v rodine s tromi malými dcérami? S takýmto problémom sa stretol aj maďarský školský psychológ László Polgár. Spolu so svojou manželkou sa rozhodol vykonať experiment a svoje tri deti neprihlásili do školy. Učili ich rodičia doma v tzv. „home school“ a do školy chodili len vykonávať potrebné skúšky. V socialis-

tickom Maďarsku sa dostali do sporu s vtedajšou komunistickou vládou, keď ich najstaršia dcéra Zsuzsa prestala chodiť do školy. Pomenovali rozhodnutie jej otca za „bláznivý nápad“ a chceli ho zbaviť svojprávnoti. Nakoniec im dokázal, že to ide. Deti vedeli hrať šach ešte skôr, ako sa naučili písať. Doma trénovali osem hodín denne, čo sa dá, ak brali hru ako zábavu. Nakoniec **Zsuzsa** (* 19. 4. 1969), ktorá teraz býva v USA, sa stala majsterkou sveta v rokoch 1996 - 1999 s max. počtom tzv. Elo bodov 2577. Najmladšia **Judit** (* 23. 7. 1976), zostala žiť v Maďarsku, nestala sa majsterkou sveta, ale vo svetovom rebríčku medzi mužmi bola až na ôsmom mieste a medzi ženami na prvom. Prostrednej **Zsofii** (* 2. 11. 1974) sa až tak úspešne nedarilo, ale dotiahla to na medzinárodnú majsterku. Usadila sa v Izraeli.

(GK)

Šachové okienko

Náš stály riešiteľ **Bohumil Moravčík** (* 1. 8. 1946 v Komárne) zo Sliacha nám o sebe napísal: „Skladal som v úplnom počiatku svojich aktivít, celkom štyrikrát (samostatne) dvojťažky a trikrát trojťažky (z toho jedna samostatne, dve v spoluautorstve - Trubač, resp. Blunár). Všetky boli publikované v denníkoch na Slovensku: Šport, Smena, Pravda, Hlas ľudu. Jedna bola vyznamenaná (Z-24-88), tá je reprodukováaná vo Formánkových knihách. Ale za najlepšiu skladbu považujem poslednú dvojťažku, ktorá bola publikovaná s jednou chybou a ja som na ňu prišiel až po 43 rokoch. V tom čase som sa rozhodol o svojej budúcej činnosti v šachu a rozhodol som sa venovať výlučne riešeniu (s odôvodnením v duchu, že na skladanie nemám to hlavné - trpezlivosť).

V r. 1972 som začal pravidelne riešiť v Šachovom umení, kde riešim dodnes a niekoľko rokov som na čele dlhodobej riešiteľskej súťaže. Bez prerušenia riešim vo všetkých rubrikách na Slovensku, ktoré sú dostupné (dnes, žiaľ, už iba v Pravde). Absolvoval som celú riešiteľskú súťaž v časopisoch MAT a PAT, PAT a MAT a Umenie 64. V českej Šachovej skladbe riešim od začiatku dodnes. V 80. a 90. rokoch som riešil v časopisoch SCHACH (NDR), Magyar Sakkélet, Szachy (Poľsko), dva roky ešte v Šachmata misl (Bulharsko) a Šachmaty (Riga). Od II. Majstrovstiev Československa v Prahe som štartoval okrem prvého na všetkých ročníkoch (posledné z nich r. 1992 v Brne som vyhral); po rozpade Československa som sa zúčastnil (do r. 2007) na skoro všetkých majstrovstvách Slovenska (1993 bronz), niekoľkých majstrovstiev ČR (1996 titul) a jedných majstrovstiev sveta v Bratislave r. 1993. Zo zdravotných i vekových dôvodov som po roku 2008 začal fungovať ako rozhodca na majstrovstvách Slovenska, dosiaľ sedemkrát som pripravil výber skladieb (dvakrát som pre chorobu úlohy poslal na rozhodovanie náhradníkovi). Od 1. júla 2009 dodnes (najsôr s technickou pomocou J. Golhu a neskôr sám) vediem internetovú riešiteľskú súťaž.

Iná moja šachová činnosť: rozhodovanie na niekoľkých skladateľských súťažiach (v ČR), vedenie žiakov na školách, kde som pôsobil (VG SNP BB 1972-1996), gymnázium Šahy

Skladba č. 28

Bohumil Moravčík

Pravda 15. 9. 1972

Mat 2. ťahom (9 - 12)

(2002-8), rozhodca pri turnajoch hraných v rapide i bleskovej hre v okrese B. Bystrica koncom 80. rokov - bez počítača (aj vyše 50 hráčov) - v tom čase i funkcia predsedu OŠZ v B. Bystrici, hoci praktický šach som hral len so žiakmi v krúžkoch.

Osobné „mimošachové“ záľuby: hlavne fyzická kompenzácia - v rokoch 1982 až 2001 každodenné rekreačné behanie (asi 60 000 km) - nikdy nie súťažne a vždy sám, od r. 2001 dodnes bicyklujem (vyše 120 000 km). Niektoré skladby som vyriešil spaťmäti pri behu alebo bicyklovaní, keď bola forma.“

Pri príležitosti významného životného jubilea želáme Bohumilovi Moravčíkovi do ďalších rokov života pevné zdravie primerane jeho veku a nech mu i naďalej spôsobuje radosť organizovanie riešiteľských šachových súťaží!

Biely ťahá a dá mat 2. ťahom. Po obranách 1...b:c3, c:d1D, c1D, Ve5, f5 vyjdú vždy dva z hrozbových matov v rozličných kombináciách. Škoda, že chýba obrana, po ktorej by vyšla aj šiesta možná dvojica: 2.Dh1 a 2.D:d4 mat.

Riešenie pošlite na e-adresu: casopis@leopoldov.sk alebo priamo na MsÚ v Leopoldove do 20. 9. 2016. Jeden vyžrebovaný riešiteľ bude finančne odmenený. Ako výherca za správne vyriešenie skladby č. 27 bol vyžrebovaný Marián Miklaš z Leopoldova. Blahoželáme!

Riešenie skladby č. 27 (Križovenský): **1.Je5!** tempo, 1. - Ke6,Jd5 ľub.,Ke4,Jg4 2.J-d4,V:f4,Sd3,S:g4 mat (1. - Jf6 ľub. 2.Sg4 mat); 1.Da8? tempo, 1. - Ke6,Jd5 ľub.,Ke4,Jg4 2.Sg4,Jd4,V:f4,Sd3 mat (1. - Jf6 ľub. 2.D:d5 mat). Vznikla cyklická zámena matov v štyroch variantoch.

(GK)

Gitku zaujalo...

Podobenstvo o kúkoli

„Nebeské kráľovstvo sa podobá človeku, ktorý zasial na svojej roli dobré semeno. Ale kým ľudia spali, prišiel jeho nepriateľ, prisial medzi pšenicu kúkoľ a odišiel. Keď vyrástlo steblo a vyháňalo do klasu, ukázal sa aj kúkoľ. K hospodárovi prišli sluhovia a povedali mu: „Pane, nezasial si na svojej roli dobré semeno? Kde sa teda vzal kúkoľ?“ On im vrazil: „To urobil nepriateľ.“ Sluhovia mu povedali: „Chceš, aby sme šli a vyzbierali ho?“ On odpovedal: „Nie, lebo pri zbieraní kúkoľa by ste mohli vytrhnúť aj pšenicu. Nechajte oboje rásť až do žatvy. V čase žatvy povie žencom: „Pozbierajte najprv kúkoľ a poviažte ho do snopov na spálenie, ale pšenicu zhromažďte do mojej stodoly.“ Potom rozpustil zástupy a vošiel do domu. Tu k nemu pristúpili jeho učeníci a vrazili mu: „Vysvetli nám podobenstvo o kúkoli na roli.“ On im povedal: „Rozsievateľ dobrého semena je Syn človeka. Rola je svet. Dobré semeno sú synovia kráľovstva, kúkoľ sú synovia Zlého. Nepriateľ, ktorý ho zasial, je diabol. Žatva je koniec sveta a ženci sú anjeli. Ako teda zbierajú kúkoľ a pália v ohni, tak bude aj na konci sveta: Syn človeka pošle svojich anjelov a vyzbierajú z jeho kráľovstva všetky pohoršenia a tých, čo pášu neprávosť, a hodia ich do ohnivej pece. Tam bude plač a škrípanie zubami. Vtedy sa spravodliví zaskvejú ako slnko v kráľovstve svojho Otca. Kto má uši, nech počúva!“ (Mt 13,24-30)

Prípravila Gitka Bayerová

Spoločenská kronika

Júl – august

2016

Narodili sa

Marián Chudý

Peter Kollár

Timea Patáčíková

Alex Piňák

Adam Tittel

Lukáš Vančo

Sobášili sa

Mário Žovín

a Miroslava Golianová

Bc. Pavol Barčák

a Ing. Zuzana Šešinová

Andrej Tomáška

a Mgr. Natália Pňačeková

Naši jubilanti

Mária Benková

Jozef Haver

Lubomír Hradečný

František Štetina

Emília Beťáková

Marta Ronecová

Mária Ondrusová

Ján Kollár

Emília Mihinová

Peter Skákala

Libuše Kristeková

Jolana Polakovičová

František Grym

Zdenka Mikulášiková

Ján Bachňák

Hertha Moravčíková

Alžbeta Zavadilová

Mária Vykopalová

Magdalena Matejčíková

Mária Kadlecová

Opustili nás

Peter Palkovič

Alojz Riško

Margita Šoltýsová

Elena Barteková

Anna Pokrývková

Karol Karaba

Lýdia Kovarská

Zuzana Išky-Pristáš

Anna Kotvasová

Prípravila

Mgr. Viera Lietavová.

časopis obyvateľov Leopoldova

Ročník: 30. Vydáva: Mesto Leopoldov. Sídlo vydavateľa a adresa redakcie: Hlohovská cesta 2, 920 41 Leopoldov; IČO: 00312703. Redakčná rada: Juraj Hladký – predseda, Mária Moravčíková, Kristína Bajtalová, Martin Jurčo. Asistentka: Marieta Patajová. Telefón: 033/734 22 07. Fax: 033/734 23 88, casopis@leopoldov.sk. Vychádza šesťkrát ročne. Inzercia v redakcii. Cena výtlačku: 0,33 EUR. (10 Sk) Náklad: 499 ks. Tlač: VM-print Leopoldov. Distribúcia: Rozširuje sieť domácich predajcov. Evidenčné číslo: EV 4016/10, ISSN 1339-4290. Vyšlo: september 2016

Foto: Richard Potocký, Tibor Helienek, Ingrid Vidová